AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2005. február 3. *

A T-139/01. sz. ügyben,

a **Comafrica SpA** (székhelye: Genova [Olaszország]),

a **Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co.** (székhelye: Hamburg [Németország])

(képviselik őket: B. O'Connor solicitor és P. Bastos-Martin barrister)

felpereseknek,

támogatja őket:

a **Simba SpA** (székhelye: Milánó [Olaszország], képviselik: S. Carbone és F. Munari ügyvédek)

beavatkozó,

* Az eljárás nyelve: angol.

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik kezdetben: L. Visaggio, M. Niejahr és K. Fitch, később: L. Visaggio és K. Fitch, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

támogatja:

a **Spanyol Királyság** (képviseli kezdetben: R. Silva de Lapuerta, később: L. Fraguas Gadea, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó,

az egyrészt a 404/93/EGK tanácsi rendeletnek a banán Közösségbe történő behozatalát szabályozó rendelkezések tekintetében történő alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2001. május 7-i 896/2001/EK bizottsági rendelet (HL L 126., 6. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 32. kötet 150. o.) és a banánbehozatal vámkontingensei keretében a minden egyes hagyományos piaci szereplő referenciamennyiségére alkalmazandó kiigazítási együttható megállapításáról szóló, 2001. június 7-i 1121/2001/EK bizottsági rendelet (HL L 153., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 32. kötet, 370. o.) megsemmisítése, valamint a 896/2001 rendelet és az 1121/2001 rendelet elfogadása által a felperesnek esetlegesen okozott károk megtérítése iránti keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(ötödik tanács),

tagjai: P. Lindh tanácselnök, R. García-Valdecasas és J. D. Cooke bírák,

hivatalvezető: J. Plingers

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2003. november 18-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 A banánpiac közös szervezéséről szóló 1993. február 13-i 404/93/EGK tanácsi rendelet (HL L 47., 1. o.) létrehozta a banánpiac közös szervezését (a továbbiakban: a banán-KPSZ). E rendelet alapján 1993. július 1-jétől közös behozatali szabályozás lépett hatályba az addigi különböző nemzeti szabályozások helyett.

2 A 404/93 rendelet IV. címe a 15–20. cikkben szabályozza a harmadik országokkal történő kereskedelmet.

3 Az Ecuadori Köztársaság és az Amerikai Egyesült Államok által a WTO vitarendezési eljárása keretén belül a Közösség ellen kezdeményezett eljárás alapján a Tanács elfogadta a 404/93 rendelet módosításáról szóló, 2001. január 29-i 216/2001/EK rendeletet (HL L 31., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 31. kötet, 226. o.).

4 A 216/2001 rendelet 1. cikke hatályon kívül helyezte az 1998. július 20-i 1637/98 tanácsi rendelettel (HL L 210., 28. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 23. kötet, 304. o.) módosított 404/93 rendelet 16–20. cikkét. A Közösségbe importált, a 2001. második negyedévi vámkontingens alá tartozó vagy a hagyományos AKCS-banánra vonatkozó behozatali engedélyek kiadásával kapcsolatos egyes jelzőmennyiségek és egyedi plafonok rögzítéséről szóló, 2001. február 27-i 395/2001/EK bizottsági rendelet (HL L 58., 11. o.) 1. cikkével együtt olvasott, 216/2001 rendelet 2. cikkének (2) bekezdése szerint a 216/2001 rendelet 1. cikke 2001. július 1-jétől hatályos.

5 A 216/2001 rendelettel módosított 404/93 rendelet 17. cikkének (1) bekezdése szerint: „[a]mennyiben szükséges, (...) a Közösségbe behozott banán esetén behozatali engedélyt kell benyújtani, amelyet a tagállamok állítanak ki kérelemre bármely érdekelt fél részére, közösségi székhelyüktől függetlenül; a 18. és 19. cikk végrehajtása érdekében elfogadott külön rendelkezések sérelme nélkül."

6 A 216/2001 rendelettel módosított 404/93 rendelet 18. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az alábbi vámkontingenseket kell megnyitni minden év január 1-jén:

a) az »A kontingens«-nek nevezett 2 200 000 tonnás (tiszta tömegű) vámkontingenst;

b) a »B kontingens«-nek nevezett kiegészítő, 353 000 tonnás (tiszta tömegű) vámkontingenst;

c) a »C kontingens«-nek nevezett önálló, 850 000 tonnás (tiszta tömegű) vámkontingenst.

E vámkontingensek minden harmadik országból származó termék behozatala esetén nyitottak.

A Bizottság a banánszállításban jelentősen érdekelt, a Kereskedelmi Világszervezettel (WTO) szerződésben álló felekkel kötött megállapodás alapján feloszthatja az »A« és »B« vámkontingenseket a szállító államok között.

(2) Az »A« és »B« vámkontingensbe tartozó behozatalt 75 EUR/tonna vám terheli.

(3) A »C« vámkontingensbe tartozó behozatalt 300 EUR/tonna vám terheli.

[...]

(4) A vámkontingenseken belül és kívül, tonnánként 300 EUR vámkedvezmény illeti meg az AKCS-országokból származó behozatalt.

[...]"

7 A 216/2001 rendelettel módosított 404/93 rendelet 19. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A vámkontingenseket a hagyományos kereskedelmi forgalom (»hagyományos vagy új«) tekintetbevételén alapuló módszerrel és/vagy más módszerrel összhangban kell kezelni.

(2) Az elfogadott módszernél megfelelően figyelembe kell venni a közösségi piac ellátási és egyensúly-fenntartási követelményeit."

8 Ezen módosított rendelet 20. cikkének a) pontja szerint a rendelet 27. cikkében megállapított eljárás szerint a Bizottság szabályozhatja „a 18. cikkben említett vámkontingensek kezelési szabályai[t]".

9 A szervezés részletes szabályait a banán Közösségbe történő behozatalát szabályozó rendelkezések tekintetében történő alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2001. május 7-i 896/2001/EK bizottsági rendelet (HL L 126., 6. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 32. kötet, 150. o., a továbbiakban: a 2001-es szabályozás) határozza meg. A 2001/986 rendelet, annak 32. cikke szerint, az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* történő megjelenésének napján, azaz 2001. május 9-én lép hatályba, de csak 2001. július 1-jétől alkalmazandó.

10 A 896/2001 rendelet rendelkezései a 404/93 rendelet alapján kibocsátott, 1998. december 31-ig hatályban lévő, a Közösségbe történő banánimportra vonatkozó rendelkezések alkalmazása részletes szabályainak meghatározásáról szóló, 1993. június 10-i 1442/93/EGK bizottsági rendelet (HL L 142., 6. o.; a továbbiakban: az 1993-as szabályozás) eredeti rendelkezései helyébe léptek. Az 1993-as szabályozást az 1999. január 1-jén hatályba lépő, a banán Közösségbe irányuló behozatala tekintetében a 404/93/EGK tanácsi rendelet részletes végrehajtási szabályainak megállapításáról szóló 2362/98/EK rendelettel (HL L 293., 32. o., a továbbiakban: az 1999-es szabályozás) bevezetett szabályozás váltotta fel.

11 Az 1993-as szabályozást követően a behozatali engedélyeket a piaci szereplők három csoportja (A, B és C) között osztották fel. Az A és B csoportot a piaci szereplők különböző gazdasági tevékenysége szerint további három csoportra osztották, mégpedig zöld banán vásárlása vagy elsődleges behozatal („a" tevékenység), zöld banán tulajdonosként történő, fogyasztásra vagy másodlagos behozatalra történő bocsátása („b" tevékenység), valamint zöld banán tulajdonosként történő érlelése és forgalmazása („c" tevékenység) (lásd az 1442/93 rendelet 3. cikkének (1) bekezdését).

Ez a felosztás legalábbis az A és B piaci szereplő tekintetében az adott évre irányadó vámkontingens megnyílását megelőző egy évvel azelőtt végződő hároméves időszak alapján történt (lásd az 1442/93 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését).

12 Ezt a felosztási rendszert az 1999-es szabályozás eltörölte, amely alapvetően a „hagyományos piaci szereplők" és a „nem hagyományos piaci szereplők" közötti különbségtételen alapult (lásd a 2362/98 rendelet 2. cikkét). E szabályozás keretében a hagyományos piaci szereplők a referencia-időszakban általuk ténylegesen behozott banánmennyiség alapján kiszámolt referenciamennyiséget kaptak. A 2363/98 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése szerint az 1999-es évi behozatalok tekintetében az 1994-es, az 1995-ös és az 1996-os évek tekintendők referencia-időszaknak.

13 A 2001-es szabályozás a behozatali engedélyek új felosztási rendszerét vezette be, amely a „hagyományos piaci szereplők" és a „nem hagyományos piaci szereplők" közötti különbségtételen alapult, és amelyben az első csoportot „hagyományos piaci szereplők A/B" és „hagyományos piaci szereplők C" alcsoportra osztotta.

14 Ennek megfelelően a 896/2001 rendelet rendelet 2. cikkének eredeti szövege úgy rendelkezik, hogy a 404/93 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében említett vámkontingensek 83%-a „a 3. cikk (1) bekezdésében meghatározott »hagyományos piaci szereplőknek«, míg a fennmaradó 17% „a 6. cikkben meghatározott »nem hagyományos piaci szereplőknek«" jut.

15 A 896/2001 rendelet rendelet II. címe, mely a 3–21. cikket foglalja magában, a „Vámkontingensek kezelése" címet viseli.

16 E rendelet eredeti szövegében annak 3–5. cikke a következőképpen rendelkezett:

„3. cikk

E rendelet alkalmazásában:

1. »hagyományos piaci szereplők«: a referenciamennyiségek meghatározásának időszakában a Közösségben letelepedett gazdasági szereplők, akár természetes személyek vagy jogi személyiséggel rendelkező szervezetek, illetve egyéni közvetítők vagy csoportok, akik a termelőktől egy minimális mennyiséget vásároltak saját számlájukra harmadik országból származó banánból, vagy adott esetben ilyen termékeket termeltek, szállítottak és értékesítettek a Közösségben.

   Az előző albekezdésben meghatározott műveletek neve a továbbiakban »elsődleges behozatal«.

   [...]

2. »hagyományos A/B piaci szereplők« azok a hagyományos piaci szereplők, akik a »harmadik országból származó banán« és/vagy »nem hagyományos AKCS-banán« minimális mennyiségének elsődleges behozatalát végezték az 1637/98/EK rendelettel módosított 404/93/EGK rendelet 16. cikkének meghatározásai szerint.

3. »hagyományos C piaci szereplők« azok a hagyományos piaci szereplők, akik a »hagyományos AKCS-banán« legkisebb mennyiségének elsődleges behozatalát végezték a fent említett, az 1673/98/EK rendelettel módosított 16. cikk meghatározásai szerint.

4. cikk

(1) A legkésőbb 2001. május 11-én írásbeli kérelmet benyújtó, hagyományos A/B piaci szereplőkre vonatkozó referenciamennyiséget a harmadik országból származó banán és/vagy hagyományos AKCS-banán 1994., 1995. és 1996. évi elsődleges behozatalának átlaga alapján állapítják meg, amelyet a harmadik országbeli banán és nem hagyományos AKCS-banán behozatalára vonatkozó vámkontingens adminisztrálása céljából vesznek figyelembe 1998-ra nézve, a 404/93/EGK rendelet 19. cikke (2) bekezdésében foglalt rendelkezések szerint, amelyet 1998-ban a piaci szereplőknek az említett cikk (1) bekezdés a) pontjában említett kategóriájára alkalmazni kellett.

(2) A legkésőbb 2001. május 11-én írásbeli kérelmet benyújtó hagyományos C piaci szereplőkre vonatkozó referenciamennyiséget a hagyományos AKCS-banán 1994., 1995. és 1996. évi elsődleges behozatalának átlaga alapján határozzák meg, amelyet 1998-ra nézve állapítottak meg az AKCS-banán hagyományos mennyiségeként.

(3) Az egyéb, egyenként e rendelet szerinti saját joggal rendelkező hagyományos piaci szereplők fúziójából származó piaci szereplők ugyanazokat a jogokat élvezik, mint az ilyen korábbi piaci szereplők.

5. cikk

(1) A tagállamok legkésőbb 2001. május 15-ig tájékoztatják a Bizottságot a 4. cikk (1) és (2) bekezdésében említett referenciamennyiségek összegéről.

(2) Az (1) bekezdés szerint kapott tájékoztatás felhasználásával, továbbá az A/B és C vámkontingens szerint rendelkezésre álló összmennyiségek figyelembevételével a Bizottság a megfelelő esetben egy korrekciós együtthatót [helyesen: kiigazítási együtthatót] állapít meg, amelyet mindegyik piaci szereplő referenciamennyiségére alkalmazni kell.

(3) A (2) bekezdés alkalmazása esetén az illetékes hatóságok minden piaci szereplőt tájékoztatnak a korrekciós együtthatóval [helyesen: kiigazítási együtthatóval] korrigált [helyesen: kiigazított] referenciamennyiségéről, legkésőbb 2001. június 7-ig.

[...]"

17 A 896/2001 rendelet 6–12. cikke a nem hagyományos piaci szereplőkre vonatkozik.

18 A behozatali engedélyek kibocsátásának szabályait e rendelet 13–21. cikke szabályozza.

19 Az említett rendelet 13. cikke (1) bekezdése alapján „a 404/93/EGK rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott A és B vámkontingensek mennyiségét össze kell adni" és „ az A és B kontingensre vonatkozó kérelmeket együttesen kell kezelni" . Ugyanezen rendelet 13. cikke (1) bekezdése előírja, hogy a hagyományos A/B piaci szereplők csak az A/B vámkontingens tekintetében nyújthatnak be engedélykérelmet, és a hagyományos C piaci szereplők csak a C vámkontingens tekintetében nyújthatnak be engedélykérelmet. Úgy rendelkezik, hogy e különböző hagyományos piaci szereplők „a másik vámkontingens tekintetében akkor nyújthatnak be engedélykérelmet, ha azon kontingens tekintetében nem hagyományos piaci szereplőként regisztrálták őket".

20 A 896/2001 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A behozataliengedély-kérelmeket [helyesen: a behozatali engedély iránti kérelmeket] minden negyedévben a tagállamok e rendelet mellékletében felsorolt illetékes hatóságaihoz kell benyújtani, annak a hónapnak első hét napja során, amely megelőzi az engedély kibocsátásának negyedévét.

A behozataliengedély-kérelmeket [helyesen: a behozatali engedély iránti kérelmeket] hagyományos piaci szereplők esetében a referenciamennyiséget megállapító tagállam illetékes hatóságának kell benyújtani, a nem hagyományos piaci szereplők esetében pedig a piaci szereplőt regisztráló tagállam hatóságának."

21 A 896/2001 rendelet 16. cikke szerint „[a]z illetékes hatóságok a kérelmi időszak végétől számított két munkanapon belül értesítik a Bizottságot az engedélykérelmekben foglalt mennyiségekről" és ennek során különbséget tesznek az A/B és a C vámkontingens, valamint hagyományos és nem hagyományos piaci szereplők között.

22 A 22. cikk, a 896/2001 rendelet III. címének egyetlen cikke a vámkontingenseken kívüli behozatalt szabályozza.

23 A 896/2001 rendelet V. címe, amely a 28–30. cikket foglalja magában, bizonyos „átmeneti szabályokat" ír elő.

24 A rendelet 28. cikkének (1) bekezdése szerint 2001 második felére az A/B vámkontingensek esetén rendelkezésre álló mennyiség 1 137 159 tonna. A rendelet 28. cikkének (2) bekezdése szerint „2001 második felében a 4. cikk szerint és az 5. cikk (2) bekezdésének alkalmazását követően az egyes hagyományos piaci szereplőkre megállapított referenciamennyiséget meg kell szorozni a hagyományos A/B piaci szereplők esetén a 0,4454 együtthatóval, a hagyományos C piaci szereplők esetén pedig a 0,5992 együtthatóval«.

25 A 896/2001 rendelet (3) és (4) preambulumbekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(3) A 404/93/EGK rendelet 19. cikke úgy rendelkezik, hogy a vámkontingenseket lehet a hagyományos kereskedelmi forgalom figyelembevételén alapuló módszerrel (»hagyományos/új belépő«) és/vagy egyéb módszerekkel kezelni. Az új rendelkezések 2001 második felétől kezdődő végrehajtása érdekében tanácsos az olyan hagyományos piaci szereplők számára hozzáférést biztosítani a vámkontingensekhez, akik saját számlára vállalkoztak harmadik országok termelőitől friss termékek megvásárlására vagy termelésére, illetve szállítására és a Közösség vámterületén történő kirakodására egy referencia-időszak során. E rendelet alkalmazása szempontjából e tevékenységeket »elsődleges behozatal«- nak nevezzük.

(4) A hagyományos piaci szereplők egységes meghatározását kell elfogadni minden vámkontingensre nézve, és referenciamennyiségüket ugyanazon szabályok szerint, de külön kell meghatározni attól függően, hogy e piaci szereplők a referencia-időszak során ellátták-e a Közösség piacát harmadik, nem AKCS-országokból származó banánnal és AKCS-államokból származó nem hagyományos vagy hagyományos AKCS-banánnal, a 216/2001/EK rendelettel bevezetett módosítást megelőzően alkalmazandó 404/93/EGK rendelet 16. cikkében foglalt meghatározások értelmében."

26 A 896/2001 rendelet (5) preambulumbekezdésében az 1994-et, 1995-öt és 1996-ot magában foglaló időszak „referencia-időszakká" történő kinevezését az alábbiak szerint indokolják:

„A piaci szereplők kategóriájának meghatározásához és a hagyományos piaci szereplők referenciamennyiségeinek meghatározásához használatos referencia-időszak az 1994-től 1996-ig tartó hároméves időszak. Az 1994-től 1996-ig tartó hároméves időszak az a legutóbbi időszak, amelyre a Bizottságnak kellően megbízható adatok állnak rendelkezésére az elsődleges behozatalról. Ennek az időszaknak az alkalmazása megoldhatja továbbá a Közösség egyes kereskedelmi partnereivel több éve folyó vitákat. Az 1998-ban megnyitott kontingensek adminisztrációja céljából bevezetett rendelkezésre álló adatok fényében a hagyományos piaci szereplőket nem kell regisztrálni."

27 Miután az illetékes nemzeti hatóságok közölték a Bizottsággal a 896/2001 rendelet 4. cikke szerinti, a hagyományos piaci szereplők által benyújtott kérelmekből adódó referenciamennyiségek összegét, a Bizottság kibocsátotta a banánbehozatal vámkontingensei keretében a minden egyes hagyományos piaci szereplő referenciamennyiségére alkalmazandó kiigazítási együttható megállapításáról szóló, 2001. június 7-i 1121/2001/EK rendeletet (HL L 153., 12. o.). Mivel a hagyományos A/B piaci szereplőkre eső referenciamennyiség összege 1 964 154 tonnát tett ki (lásd az 1121/2001 rendelet második preambulumbekezdését), a Bizottság az 1121/2001

rendelet 1. cikke (1) bekezdésének megfelelően a 896/2001 rendelet 5. cikkének (2) bekezdésében meghatározott hagyományos A/B piaci szereplőkre előírt kiigazítási együtthatót „1,07883"-ban állapította meg. A hagyományos C piaci szereplőkre előírt kiigazítási együtthatót „0,97286"-ban állapította meg.

28 2001 második felére vonatkozóan minden egyes hagyományos piaci szereplő számára a 896/2001/EK rendelet 4. cikkének megfelelően megállapított referenciamennyiséget az (1) bekezdés alkalmazását követően a 896/2001/EK rendelet 28. cikkének (2) bekezdésében meghatározott együtthatóval igazítják ki.

A jogvita előzményei

29 2000. október 4-én a Bizottság a Tanácsnak közleményt juttatott el a banánszabályozás során egy „érkezési sorrendben történő kiszolgálási módszer" alkalmazásáról és egy tisztán tarifális rendszer hatásairól (COM(2000) 621 végl.), amelyben nyílt elosztási szabályozást javasol a harmadik országokból származó banán behozatali engedélyei tekintetében. Ezt a javaslatot, melyet a Tanács 2000. október 9-én vizsgált meg, mindenekelőtt úgy értékelték, mint „a banánvita megoldásának lehetséges alapját (...), amelynek tekintetében (...) hamarosan megoldást kell és lehet találni". A Tanács megkereste az „illetékes szerveket", hogy „megvizsgálják ezen közlemény technikai vonatkozásait, és ennek során különösen legyenek tekintettel az egyes küldöttségek által kifejezésre juttatott kérésekre", valamint az Európai Parlamentet, hogy foglaljon állást a Bizottság közleménye tekintetében (a Tanács 2294. üléséről szóló 12012/00. sz. sajtóközlemény 12. és 13. o.).

30 Miközben a közlemény technikai vonatkozásait mind az illetékes nemzeti hatóságok, mind pedig a Banánpiaci Irányító Bizottság tagjai megvizsgálták, a Bizottság tárgyalásokat kezdett az Egyesült Államok kereskedelmi megbízottaival az ezen ország és az Európai Közösségek között a banán-KPSZ tekintetében fennálló vita rendezése érdekében.

31 2001. február 7-én, röviddel a 216/2001 rendelet Tanács által történt elfogadását követően, a Bizottság közleményt juttatott el az Európai Parlamenthez „a hagyományos AKCS-banánbeszállítók támogatására szolgáló különleges háttér (a 856/1999/EK tanácsi rendelet) – a Bizottság kétéves jelentése 2000" (COM (2001) 67. végl.) címmel. Ebben a Bizottság a 4. pontban az „EU-szabályozás módosítása a WTO-határozatok alapján" cím alatt a következőket fejti ki:

„A résztvevő felekkel történt kimerítő megbeszéléseket követően a Bizottság 1999 novemberében a Tanács elé terjesztette a 404/93 rendelet módosítására irányuló javaslatát. Ez a javaslat egy átmeneti időszakra három vámkontingensből álló vámkontingens-szabályozást ír elő, amíg, legkésőbb 2006-ban, egy tisztán tarifális rendszert vezetnek be. Harmadik felekkel történt megbeszélések azt mutatták, hogy egy a hagyományos kereskedelmi forgalom és a korábbi referencia-időszak alapján történő vámkontingens-kezelés volt az előnyben részesített változat.

Hónapokig tartó intenzív megbeszélések után kiderült, hogy egy olyan vámkontingensrendszer bevezetése, melyben az engedélyek odaítélése a korábbi referenciamennyiségek vagy allokálás alapján történik, csakúgy mint a korábbi referenciaidőszakokról való megbeszélések, zsákutcába jutottak. Ezért a Bizottság júliusi közleményében azt javasolta a Tanácsnak, hogy vizsgálja tovább a vámkontingenseknek az érkezési sorrendben történő kiszolgálási módszer szerinti kezelését. A Tanács beleegyezését követően a Bizottság 2000 októberében az »érkezési

sorrendben történő kiszolgálási módszer« megvizsgálását követően egy új közleményt nyújtott be a Tanácshoz, melyben azt az álláspontot képviselte, hogy ez az eljárás járható választást képviselt.

[...]

A közleményt a Tanács (Általános Ügyek) október 9-én, Luxemburgban vizsgálta meg. Hivatalos álláspont várható, amint az Európai Parlament előterjeszti véleményét. A vegyes AKCS-EU parlamenti közgyűlés az október 9–12. közötti brüsszeli ülésén elfogadott egy határozatot az Európai Unió banánszabályozásának reformjáról."

32 2001. április 11-én a Bizottság és az Amerikai Egyesült Államok egy „Banánmegállapodást" (a továbbiakban: USA–EU megállapodás) kötött.

33 Az USA-EU megállapodás előírja, hogy a Közösség legkésőbb 2006. január 1-jéig egy tisztán tarifális rendszert vezet be a banán behozatala tekintetében. Úgy rendelkezik, hogy a „köztes időszakban" a Közösség a korábbi engedélyeken alapuló behozatali rendszert hoz létre, és e tekintetben két átmeneneti szakaszt ír elő.

34 Az első szakasz során, amely 2001. július 1-jén kezdődött, a Közösségnek egy 2 200 000 tonnás konszolidált vámkontingenst (A kontingens) és egy 353 000 autonóm vámkontingenst (B kontingens) kellett megállapítania. Ezeket a vámkontingenseket egységes kontingensként kezelik; az összkontingens ezért 2 553 000 tonna. Az A és B kontingens keretén belül behozott banánt 75 EUR/tonna vám terheli. A Közösség köteles ezenfelül egy 850 000 tonnás konszolidált C vámkontingens megállapítására is. Az A/B vámkontingens „az egyes minősített

hagyományos piaci szereplőknek az 1994–1996 közötti időszakban az A/B kontingensre érvényes végleges éves átlagos referenciamennyisége (referenciamennyiség)" alapján 83%-ban a hagyományos piaci szereplők számára áll rendelkezésre. A minősített hagyományos piaci szereplőket „a 404/93 rendelet 19. cikke (1) bekezdésének a) pontja és az 1442/93 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint az A csoport a) tevékenység számára megadott engedély alapján határozzák meg". Az importőröknek nem kell új bizonyítékokat bemutatniuk. Az A/B vámkontingens fennmaradó 17%-át a piaci szereplők egy új, „nem hagyományosnak" nevezett csoportjának kell juttatni. A megállapodás megtiltja a C kontingens keretében kibocsátott engedélyeknek az A/B kontingens keretén belüli banánbehozatal tekintetében történő felhasználását, és viszont.

35 A 2002-ben kezdődött második szakasz tekintetében különösen az első szakasz rendelkezéseinek hatályban tartását írták elő, azzal azonban, hogy a kombinált A/B vámkontingens B részét 100 000 tonnával és így a teljes rendelkezésre álló éves kontingenst 2 653 000 tonnára emeljék.

36 2001. április 30-án a Bizottság és az Ecuadori Köztársaság megállapodást kötött a Közösség és ezen ország között a banánágazatban fennálló vita békés rendezéséről, melynek rendelkezései lényegében megfelelnek az USA–EU megállapodásnak.

Tényállás és eljárás

37 A Comafrica SpA és a Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (a továbbiakban: a felperesek) olaszországi és németországi székhelyű társaságok. A Dole konszern tagjai, amelynek csúcsán a kaliforniai székhelyű Dole Food Company Corporation

áll. Ez a konszern világszerte a friss gyümölcs és zöldség, többek között banán termesztése, feldolgozása, forgalomba hozatala és értékesítése területén tevékenykedik.

38 A felpereseket Olaszországban és Németországban a 896/2001 rendelet 3. cikkének megfelelően A/B hagyományos piaci szereplőként regisztrálták.

39 2001. június 6-án a Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (Mezőgazdasági és Élelmezési Szövetségi Hatóság), a Németországi Szövetségi Köztársaság illetékes hatósága közölte a Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (a továbbiakban: a Dole) felperessel a hagyományos piaci szereplők A/B vámkontingenséből rá jutó rész mennyiségét 2001 második félévére a 896/2001 rendelet és a 1121/2001 rendelet (a továbbiakban: a megtámadott rendeletek) alapján.

40 2001. június 8-án a Ministerio del commercio con l'estero (külkereskedelmi minisztérium), az Olasz Köztársaság illetékes hatósága közölte a Comafrica SpA (a továbbiakban: a Comafrica) felperessel a hagyományos piaci szereplők A/B vámkontingenséből rá jutó rész mennyiségét 2001 második félévére a megtámadott rendeletek alapján.

41 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2001. június 19-én érkezett keresetlevelükkel a felperesek a jelen keresetet nyújtották be.

42 A Hivatalhoz 2001. június 21-én érkezett külön beadványukkal ideiglenes intézkedés elrendelése iránti kérelmet nyújtottak be, mellyel a megtámadott rendeletek vonatkozásukban történő végrehajtásának felfüggesztését, illetve másodlagosan a végrehajtás mindenkivel szembeni *(erga omnes)* felfüggesztését kérték.

43 A T-139/01. R. sz., Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ügyben 2001. szeptember 12-én hozott végzésével (T-139/01. sz ügy, EBHT 2001., II-2415. o.) az Elsőfokú Bíróság elnöke elutasította ezt a kérelmet, és a költségekről nem határozott.

44 A Hivatalhoz 2001. október 5-én érkezett beadványával a Spanyol Királyság kérelmezte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatójaként beavatkozhasson a jelen ügyben. A Bizottság és a felperesek 2001. október 18-án és 22-én nyújtották be észrevételeiket e kérelem tekintetében.

45 A Hivatalhoz 2001. október 25-én érkezett beadványával a Simba SpA (a továbbiakban: a Simba) kérelmezte, hogy a felperesek kérelmeinek támogatójaként beavatkozhasson a jelen ügyben. A Bizottság és a felperesek 2001. november 9-én és 23-án nyújtották be észrevételeiket e kérelem tekintetében.

46 A Hivatalhoz 2001. október 22-én érkezett levelükkel a felperesek kérelmezték, hogy keresetük bizonyos részeit a Spanyol Királyság tekintetében bizalmasan kezeljék. A Hivatalhoz 2001. november 9-én érkezett levelükkel ugyanezt kérelmezték a Simba tekintetében.

47 Az ötödik tanács a T-139/01. sz., Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ügyben 2002. február 27-én hozott végzésével (EBHT 2002., II-799. o.) az Elsőfokú Bíróság megengedte a Spanyol Királyság beavatkozóként való részvételét a Bizottság kérelmeinek támogatójaként. Ezenfelül megengedte a Simba beavatkozóként való részvételét a felperesek kérelmeinek támogatójaként. Mivel a Simba beavatkozási kérelme az eljárási szabályzat 116. cikke 1. §-ában meghatározott határidő leteltét követően került benyújtásra, e társaságnak csak azt engedték meg, hogy a számára megküldendő tárgyalásra készített jelentések alapján a tárgyaláson állást foglaljon. Végül az Elsőfokú Bíróság helyt adott a Spanyol Királysággal szembeni bizalmas kezelés iránti kérelemnek.

48 A Spanyol Királyság 2002. március 21-én nyújtotta be beavatkozói beadványát, amelynek tekintetében a Bizottság és a felperesek 2002. június 5-én nyújtották be észrevételeiket.

49 Az Elsőfokú Bíróság (ötödik tanács) az előadó bíró jelentése alapján úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és a feleket pervezető intézkedések útján felszólította bizonyos kérdések írásbeli megválaszolására, mely az előírt határidőn belül megtörtént.

50 A felek a 2003. november 18-i ülésen előadták szóbeli előterjesztéseiket, és válaszoltak az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre.

A felek kérelmei

51 A felperesek azt kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– állapítsa meg, hogy a kereset elfogadható;

– semmisítse meg a megtámadott rendeleteket, amennyiben azok őket érintik, illetve másodlagosan mindenkivel szemben *(erga omnes)* semmisítse meg azokat;

– kötelezze a Bizottságot káraik megtérítésére, melyek őket a megtámadott rendeletek elfogadása miatt érték;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

52 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– a megsemmisítési kereseteket mint elfogadhatatlanokat, illetve másodlagosan mint megalapozatlanokat utasítsa el;

– a kártérítési kereseteket mint megalapozatlanokat utasítsa el;

– kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

53 A Spanyol Királyság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– a megsemmisítési kereseteket mint elfogadhatatlanokat, illetve másodlagosan mint megalapozatlanokat utasítsa el;

– a kártérítési kereseteket mint megalapozatlanokat utasítsa el;

– kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

54 A Simba azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott határozatokat;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

A megsemmisítés iránti kérelmek elfogadhatóságáról

A felek érvei

A 896/2001 rendeletről

55 A felperesek elsősorban azt állítják, hogy a 896/2001 rendelet személyükben érinti őket.

56 Először is a rendelet egyedi határozatok összességeként értendő.

57 E tekintetben előadják, hogy a 896/2001 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében meghatározott piaci szereplők csoportja, amelybe tartoztak, „egy meghatározott és zárt kört" alkotott. Ez a meghatározás ugyanis csak azokat a hagyományos piaci szereplőket foglalja magában, akik az 1994–1996 közötti időszakban az A csoport a) tevékenysége keretén belül rendelkeztek referenciamennyiséggel, melyeket „1998-ra nézve (...) figyelembe vesznek".

58 A felperesek azt állítják, hogy a Bizottság a 896/2001 rendelet kibocsátásakor ismerte az ezen csoporthoz tartozó piaci szereplők kilétét és teljes számát, valamint azoknak az 1994–1996 közé eső évekre vonatkozó egyéni referenciamennyiségeit, mivel az érintett piaci szereplők nyilvántartásba vetették magukat 1998-ban. Szerintük ezért a Bizottság tudta, hogy „mely piaci szereplők lesznek jogosultak a behozatali engedélyre, és milyen mennyiségeket ítélnek meg részükre". E rendelet következtében közvetlenül meghatározták minden egyes piaci szereplő végleges referenciamennyiségét, mivel 4. cikkének (1) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy a referenciamennyiség az 1994-től 1996-ig végrehajtott és figyelembe vett elsődleges behozatal alapján megállapított referenciamennyiségnek felel meg, és hogy sem a Bizottság, sem pedig a tagállamok illetékes hatóságai nem változtathatják meg vagy javíthatják ki ezeket az adatokat. Ugyanezen körülményekre való hivatkozással állítják a felperesek, hogy a piaci szereplők már a 896/2001 rendelet kibocsátásakor megtudták, hogy milyen végleges referenciamennyiséget fognak kapni.

59 A felperesek szerint lényegtelen az, hogy később egy kiigazítási együttható alkalmazására kerülhet sor, mivel „ez semmilyen módon nem érinti azt az alapul szolgáló elvet, hogy minden egyéni referenciamennyiséget 1998-ban határoztak meg." A Bizottság arra sem hivatkozhat, hogy nem láthatta előre azt, hogy melyik piaci szereplő fog írásos kérelmet benyújtani. E tekintetben összecseréli a 896/2001 rendelet által biztosított jogok egyéni jellegét a jogosultak azon döntésével, hogy élnek-e, vagy sem a felkínált jogosultsággal.

60 Végül a felperesek úgy ítélik meg, hogy a Bizottság nem hivatkozhat a Bíróság C-73/97. P. sz., Franciaország kontra Comafrika és társai ügyben 1999. január 21-én hozott ítéletére (EBHT 1999., I-185. o.), mivel az ezen ítélet alapjául szolgáló jogesetben nem a Bizottság 896/2001 rendelethez hasonló végrehajtási rendeletét vitatták, hanem egy olyan rendeletet, amelyben az 1994-re érvényes egységes csökkentési együtthatót határozták meg. Az e jogesetben érvényes helyzettől eltérően a 896/2001 rendelet semmilyen módon nem teszi lehetővé a Bizottság vagy az illetékes nemzeti hatóságok számára a piaci szereplők egyéni referenciamennyiségének későbbi megváltoztatását.

61 A felperesek másodsorban előadják, hogy a 896/2001 rendelet különleges előírásokat tartalmaz, amelyek egyértelműen bizonyítják, hogy nem absztrakt módon fogalmazták őket, és hogy „minden kifejezetten meghatározott hagyományos piaci szereplőt" kifejezetten figyelembe vesz.

62 Harmadsorban a felperesek a Bizottság által az USA-EU megállapodás megkötéséhez vezető tárgyalások során bemutatott és a keresetlevél 7. mellékletében lévő dokumentumban említett „négy kiválasztott [amerikai] piaci szereplő" közé tartoznak, egy olyan dokumentumban, mely „meghatározza a négy piaci szereplő össz-referenciaértékét a rendeletben. Ezt a megállapodást a 896/2001 rendelet „ültette át a közösségi jogba", és mindkét szövegnek azt kellett volna biztosítania, hogy a „négy kiválasztott [amerikai] piaci szereplő" a Közösséget továbbra is meghatározott mennyiségű banánnal láthassa el, amennyiben azokban meghatározott számú behozatali engedélyt biztosítottak számukra. Az Egyesült Államok keresekedelmi megbízottja e négy piaci szereplő „védelmének" céljával tárgyalta a banán-KPSZ viták rendezését. A felperesek hangsúlyozzák, hogy az USA–EU megállapodás olyan megoldást képez, amely az Amerikai Egyesült Államok és Közösség tárgyalásainak eredménye.

63 Negyedsorban, a felperesek különböznek mindenki mástól, akit a 896/2001 rendelet értinthet. E kijelentés alátámasztására előadják, hogy

– hagyományos piaci szereplők, nem pedig nem hagyományos piaci szereplők;

– a hagyományos piaci szereplők azon „kis csoportjához" tartoztak, akik 1998-ban az A csoport a) tevékenységi körébe tartozó referenciamenniységekkel rendelkeztek, ellentétben azokkal a piaci szereplőkkel, akik 1998-ban az A csoport b) és c) tevékenységi körébe tartozó referenciamennyiségekkel rendelkeztek;

– a 896/2001 rendeletet magát is úgy szövegezték, hogy azokat a piaci szereplőket, akik 1998-ban az A csoport b) és c) tevékenységi körébe tartozó referenciamennyiségekkel rendelkeztek, kizárják az alkalmazási köréből azért, hogy „a jogosult piaci szereplők számát az A csoport a) tevékenységi körébe tartozó kis csoportra szűkítsék".

64 Másodsorban a felperesek úgy vélik, hogy azért érinti őket közvetlenül a 896/2001 rendelet, mert jogaik meghatározása nem igényli további bármilyen hatóság közvetítő aktusát.

65 E tekintetben lényeges különbség áll fenn e rendelet és azon rendeletek között, amelyekről azon jogesetekben volt szó, amelyek a fent hivatkozott Franciaország kontra Comafrica és társai, valamint az Elsőfokú Bíróság T-198/95., T-171/96., T-230/97., T-174/98. és T-225/99. sz., Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság egyesített ügyekben 2001. július 12-én hozott ítéletének (EBHT 2001., II-1975. o.) alapjául szolgáltak, mivel az összes legutóbb említett rendelet olyan rendelkezéseket tartalmazott, melyek lehetővé tették annak vizsgálatát, hogy a piaci szereplők kérelmei nem tartalmaztak-e hibákat és adott esetben kijavításukat. A javításokra az eljárás minden szakaszában, a kiigazítási együttható meghatározásáig sor kerülhetett, és ezen rendeletek közzétételének időpontjában a behozatali engedélyt kérelmező személyek nem lehettek bizonyosak abban, hogy a kérelmezett referenciamennyiségeket később nem változtatják-e meg. Ezzel szemben a 896/2001 rendelet elfogadásakor és/vagy közzétételekor minden kérelmező tudta, hogy milyen referenciamennyiségre van igénye, anélkül hogy azt a Bizottság vagy az illetékes hatóságok megváltoztathatták volna, akkor sem, ha „maguk is feltételezték, tudták, vagy tudniuk kellett volna, hogy ezek az adatok helytelenek".

66 A felperesek még hozzáfűzik, hogy a jelen ügy különbözik a Bíróság C-354/87. sz., Weddel kontra Bizottság ügyben 1990. november 6-án hozott ítéletének (EBHT 2001., II-1975. o.) alapjául szolgáló jogesettől is. Ebben az ügyben a végleges referenciamennyiséget a tagállamok határozták meg, miközben a jelen ügyben azt

már maga a 896/2001 rendelet meghatározza, mivel csak egy kiigazítási együtthatót kell alkalmazni abban az esetben, ha a kérelmezett referenciamennyiség összege eltér a rendelkezésre álló összkontingenstől.

67 A Bizottság és a Spanyol Királyság először is tagadják, hogy a felpereseket 896/2001 rendelet személyükben érintené.

68 Először is, ez a rendelet egy általános hatályú normatív jogi aktust jelent, és nem értelmezhető egyedi határozatok összességeként. Ugyanis általános rendelkezéseket tartalmaz, amelyek minden piaci szereplőre érvényesek, akik 2001-ben referenciamennyiséget kívánnak szerezni banán behozatalára. Ezenfelül objektíven meghatározott helyzetekre érvényesek, és absztrakt módon meghatározott személyek csoportjával szemben fejtenek ki joghatást.

69 A Bizottság visszautasítja a felperesek azon állítását, hogy a 896/2001 rendelet a piaci szereplők „egy meghatározott és zárt körére" alkalmazandó, melynek ismeri kilétét és jellemzőit. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint egy jogi aktus nem veszíti el általános hatályát és ezáltal normatív jellegét azért, mert egy meghatározott időpontban a hatálya alá tartozó jogalanyok száma, sőt kiléte is többé-kevésbé pontosan meghatározható, amennyiben megállapítható, hogy az alkalmazás azon objektív jogi vagy tényleges helyzet alapján történik, amely a jogi aktusban annak célkitűzésével összefüggésben meghatározásra került (a fent hivatkozott Comafrica és Dole Fresh Fruit kontra Bizottság ítélet 100. pontja). A 896/2001 rendelet azonban „már azon körülmény alapján [alkalmazandó], hogy egy referenciamennyiséget igényeltek, és azzal a céllal, hogy a vámkontingenst nem lépik túl".

70 A Bizottság hozzáteszi, hogy amikor a 896/2001 rendeletet meghozta, nem tudta pontosan, és nem is kellett pontosan tudnia azt, hogy mely piaci szereplők fognak a 2001-es szabályozás keretein belül referenciamennyiséget igényelni. E tekintetben megjegyzi, hogy egyes piaci szereplők, akik az 1998-as évre referenciamennyiséget igényeltek, időközben megszüntették tevékenységüket, vagy más piaci szereplőkkel olvadtak össze, és nem volt lehetséges számára a jogutódok kilétének megismerése. Ezenfelül bizonyos piaci szereplők úgy is dönthettek, hogy az A/B vámkontingens keretein belül nem hagyományos piaci szereplőkként, nem pedig mint hagyományos piaci szereplők regisztráltatják magukat. A 896/2001 rendelet 4. cikkének továbbá nincs olyan hatása, hogy minden hagyományos piaci szereplőnek, aki az 1998-as évre referenciamennyiséget kapott, automatikusan referenciamennyiséget juttatnak, mivel a piaci szereplőknek legkésőbb 2001. május 11-ig egy megfelelő írásos kérelmet kellett benyújtaniuk. A Bizottság nem láthatta előre, hogy milyen hatása lesz a 896/2001 rendeletnek az egyes piaci szereplőkre, mivel minden, a közöttük általa szétosztandó referenciamennyiség a kérelmek összmennyiségétől függött. Így az A/B hagyományos piaci szereplők összesen 1 964 000 tonnát kérelmeztek, és ha az összes erre jogosult A/B hagyományos piaci szereplő ilyen kérelmet nyújtott volna be, az összmennyiség 1 971 000 tonna lett volna.

71 Másodszor, a felperesek nem adták meg pontosan, hogy a 896/2001 rendelet mely különös rendelkezései bizonyítják egyértelműen, hogy a rendeletet nem absztrakt módon szövegezték. Mindenesetre a rendelet nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely kifejezetten vagy burkoltan a felpereseket vagy más bizonyos piaci szereplőket említ, vagy oda vezethetne, hogy a felpereseket az összes többi hagyományos piaci szereplőtől eltérően kezeljék.

72 Harmadsorban, a Bizottság vitatja, hogy az USA-EU megállapodást a „négy kiválaszott [amerikai] piaci szereplő" védelmének céljával tárgyalták. Elismeri, hogy a 2001-es szabályozást többek között azzal a céllal hozták, hogy tükrözze az Amerikai Egyesült Államokkal „megállapodott rendelkezéseket", hangsúlyozza azonban, hogy nyilvánvalóan elsősorban a 404/93 rendelet, és végső soron a 33. cikk végrehajtásáról volt szó. Nem tudja bizonyítani, hogy az Egyesült Államok kereskedelmi megbízottja a felperesek számára bizonyos eredmény elérésének céljával tárgyalta volna le a banán-KPSZ viták rendezését. Mindenesetre a

tárgyalások során egy harmadik ország által képviselt álláspont lényegtelen abból a szempontból, hogy egy felperes személyesen érintett-e egy rendelet által. Egyebekben a Közösség és az Amerikai Egyesült Államok közötti tárgyalások során „a nemzetközi jog keretein belüli politikai tárgyalásokról" volt szó, amelyekben a felperesek semmilyen módon nem vettek részt.

73 Negyedszer, a Bizottság és a Spanyol Királyság előadják, hogy a felperesek nem bizonyították más adatokkal, hogy ez a határozat sajátos jellemzőik vagy egy őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán a 896/2001 rendelet által érintettek lennének.

74 Ötödször, a Bizottság előadja, hogy a felperesek értelmezésével ellentétben az az állítása, hogy a felperesek nem érintettek személyükben a 896/2010 rendelet által, semmi módon nem alapul a fent hivatkozott Franciaország kontra Comafrica és társai ítéleten.

75 Másodsorban, a felperesek nem közvetlenül érintettek a 896/2001 rendelet által, mivel jogállásuk a referenciamennyiségek tekintetében először akkor lesz meghatározható, ha a 896/2001 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerinti összes, a referenciamennyiség megállapítására irányuló kérelmet benyújtották, azokat feldolgozták, és megállapításra került a kiigazítási együttható.

Az 1121/2001 rendeletről

76 A felperesek előadják, hogy az 1121/2001 rendelet közvetlenül és személyükben érinti őket. Azt az álláspontot képviselik, hogy a Bíróság által a fent hivatkozott Weddel kontra Bizottság és Franciaország kontra Comafrica és társai ügyekben meghatározott elfogadhatósági feltételeknek megfelelnek.

77 E tekintetben előadják, hogy:

– az ebben a rendeletben meghatározott kiigazítási együtthatót két tényező alapján állapítják meg, nevezetesen az össz-referenciamennyiség és az összességében rendelkezésre álló kontingensek alapján;

– az össz-referenciamennyiség minden egyes hagyományos piaci szereplő egyéni referenciamennyiségeiből adódik;

– a Bizottság ismerte ezeket az egyéni referenciamennyiségeket a kiigazítási együttható megállapítását megelőzően;

– a kiigazítási együttható közzététele közvetlenül lehetővé tette minden piaci szereplő számára végleges referenciamennyiségének és a behozatali engedélyekre való jogosultsága terjedelmének megismerését, mivel ezen együttható meghatározása előtt az 1998-ban figyelembe vett referenciamennyiséget ismerte, és ez a mennyiség nem volt megváltoztatható.

78 A 2001-es szabályozás, eltérően az 1993-as és az 1999-es szabályozástól, nem írja elő a közölt számok felülvizsgálatát és kijavítását. Ezenfelül a „kiigazítási együttható (...) csak azon piaci szereplőre alkalmazandó, akik referenciamennyiségük alapján igényelték a behozatali engedélyeket". Itt egy „teljesen zárt csoportról" volt szó, és „ugyanazon együttható alkalmazásáról az ismert piaci szereplőkkel szemben és ismert referenciamennyiségekről".

79 A Bizottság és a Spanyol Királyság álláspontja szerint a megsemmisítési keresetet, amennyiben az 1121/2001 rendeletre irányul, tekintettel a fent hivatkozott Franciaország kontra Comafrica és társai ítéletekre, valamint a Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítéletekre, elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

80 A Bizottság előadja, hogy az 1993-as és az 1999-es szabályozások, amelyekkel az ezen ítéletek alapjául szolgáló ügyekben foglalkoztak, különböznek a 2001-es szabályozástól. Azok az indokok azonban, amelyek alapján a közösségi bíró ezekben az ítéletekben a kereseteket elfogadhatatlannak nyilvánította, a jelen ügyben is érvényesek. E tekintetben előadja, hogy „az együtthatók meghatározása és annak kihatásai a piaci szereplőkre alapvetően egyeznek a 2001-es szabályozásban és a korábbi szabályozásokban". Pontosítja, hogy az összes fenti szabályozásban úgy állapították meg a csökkentési, illetve a kiigazítási együtthatót, hogy az összes rendelkezésre álló kontingens mennyiségét elosztották a szabályszerűen igényelt referenciamennyiségek összességével, és az illetékes nemzeti hatóságok alkalmazták ezt az egyes piaci szereplők referenciamennyiségére, melyet ezen hivatalok számoltak ki. Ez utóbbiak közölték végül minden piaci szereplővel az érintett üzleti év végén meghatározott referenciamennyiséget.

81 A Bizottság, hivatkozással a Comafrica és Dole Fresh Fruit kontra Bizottság ítélet 106. pontjára, előadja, hogy a kiigazítási együttható kibocsátásának célja és joghatása nem az egyes piaci szereplők illetékes nemzeti hatóságokhoz benyújtott kérelmeiről való döntésben állt, hanem a közösségi össz-referenciamennyiségnek a vámkontingenssel szembeni többletéből adódó objektív tényállásból eredő következmények levonásában. Jelzi, hogy amennyiben a Bíróság a Weddel kontra Bizottság ügyben megállapította, hogy a vitatott rendelet egyedi határozatok összességeként értendő, azt azért tette, mert a Bizottság a jelen ügytől eltérően az érintett rendelet kibocsátásával valójában az egyes piaci szereplők kérelmeinek helybenhagyásáról döntött.

82 A Bizottság hozzáfűzi, hogy a Bíróság megerősítette a C-351/99. P. sz., Eridania és társai kontra Tanács ügyben 2001. június 28-án hozott végzésének (EBHT 2001.,

I-5007. o.) 53–55. pontjában, hogy a Weddel kontra Bizottság ügy csak egy olyan különleges helyzetet érintett, amelyben egyedi jogokat biztosítottak. A jelen ügyben mindazonáltal a felperesek a Bizottság álláspontja szerint nem szereztek jogot banánbehozatalra a referenciamennyiségek odaítélésével; az odaítélésnek csupán a vámkontingensek keretén belül általuk behozható banán mennyiségére vonatkozó korlátozó hatása van. Az odaítélt referenciamennyiség behozatali engedélyekre történő átváltása és az ezen engedélyek felhasználásának lehetősége megkövetelte a behozatali engedély megadására vonatkozó kérelem benyújtását.

83 Továbbá amikor a Bizottság a kérdéses kiigazítási együtthatót meghatározta, nem rendelkezett információval azon egyéni referenciamennyiségek tekintetében, amelyeket az egyes piaci szereplők a 2001-es évben ténylegesen igényeltek, mivel a tagállamok csak ezek összegét voltak kötelesek közölni vele. Ezért nem tudhatta pontosan, hogy milyen hatása lesz a kiigazítási együttható meghatározásának az egyes piaci szereplőkre.

84 Végül a Bizottság előadja, hogy amennyiben kiderülne, hogy az adatok, amelyekre a 2001-re irányadó referenciamennyiségeket alapozták, noha korábban már alaposan megvizsgálták őket, helytelenek, ő vagy a tagállamok kötelesek lettek volna helyesbíteni azokat. A Bizottság ezért arra a következtésre jut, hogy „egy piaci szereplő »előzetes« referenciamennyiségének jelentős változása kevésbé valószínű, mint az előző években, a kiigazítási együtthatónak a piaci szereplő referenciamennyiségére történő egyszerű alkalmazása nem teszi lehetővé a 2001-re irányadó referenciamennyiségének pontos kiszámítását".

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

85 Az EK 230. cikk negyedik bekezdése szerint bármely természetes vagy jogi személy eljárást indíthat a neki címzett határozat vagy az olyan határozat ellen, amelyet ugyan rendeletként vagy egy másik személyhez címzett határozatként hoztak, de őt közvetlenül és személyében érinti.

A megtámadott rendeletek jogi jellegéről

86 A felperesek a megtámadott rendeletek rendeleti jellegét vitatják, és azt állítják, hogy egyedi határozatok összességeként kell vizsgálni őket.

87 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a rendeleteket és a határozatokat az különbözteti meg egymástól, hogy a szóban forgó aktus általános hatályú-e, vagy sem (a Bíróság C-10/95. P. sz., Asocarne kontra Tanács ügyben 1995. november 23-án hozott végzésének [EBHT 1995., I-4149. o.] 28. pontja és a C-87/95. P. sz., CNPAAP kontra Tanács ügyben 1996. április 24-én hozott végzésének [EBHT 1996., I-2003. o.] 33. pontja). Egy aktus akkor általános szabályozás, ha objektíven meghatározott helyzetekre alkalmazandó, és általánosan és absztrakt módon meghatározható személycsoporttal szemben fejt ki joghatást (lásd az Elsőfokú Bíróság T-482/93. sz., Weber kontra Bizottság ügyben 1996. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-609. o.] 55. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

88 Ami a jelen ügyben a 896/2001 rendeletet illeti, nem vitatható, hogy általános hatályú normatív aktusról van szó (az Elsőfokú bíróság T-178/01. sz., Di Lenardo kontra Bizottság ügyben 2002. szeptember 25-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 47. pontja és a T-179/01. sz., Dilexport kontra Bizottság ügyben hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 47. pontja). A benne foglalt rendelkezések ugyanis általánosan megfogalmazottak, objektíven meghatározott helyzetekre érvényesek, és általánosan és absztrakt módon meghatározható személycsoporttal szemben fejtenek ki joghatást.

89 E tekintetben arra kell emlékeztetni, hogy a rendelet 1. cikke szerint „[e]z a rendelet a [216/2001 rendelettel módosított] 404/93/EGK rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében meghatározott vámkontingensek keretében, valamint a vámkontingenseken kívül történő banánbehozatalra vonatkozó rendelkezések alkalmazásának részletes szabályait állapítja meg". A rendeletet a Bizottság a 216/2001 rendelettel módosított

404/93 rendelet 20. cikke alapján fogadta el, amely felhatalmazza a Bizottságot végrehajtási szabályok elfogadására ezen rendelet IV. címének és különösen a 18. cikkben említett vámkontingensek kezelési szabályainak tekintetében.

90 A 896/2001 rendelet 2. cikke szerint ezen vámkontingensek 83%-a a hagyományos, míg 17%-a a nem hagyományos piaci szereplőknek jut. A piaci szereplők ezen mindkét csoportját az irányelv 3. és 6. cikkében rögzített tisztán objektív kritériumok alapján határozzák meg, amelyek semmilyen módon nem alapulnak olyan értékeléseken, amelyek az egyes piaci szereplők speciális helyzetével függenek össze (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Di Lenardo kontra Bizottság végzés 46. pontját és a Dilexport kontra Bizottság végzés 46. pontját). Ugyanez érvényes a „hagyományos A/B piaci szereplők" és a „hagyományos C piaci szereplők" fogalmaknak a 896/2001 rendelet 3. cikke szerinti meghatározására, amely az 1637/98 rendelettel módosított 404/93 rendelet 16. cikke szerint meghatározott, az első esetben a harmadik országokból származó banán és/vagy nem hagyományos AKCS-banán, míg a második esetben a hagyományos AKCS-banán minimális mennyiségének elsődleges behozatalán alapul.

91 A 896/2001 rendelet ezen piaci szereplők különböző csoportjainak a vámkontingensekhez való hozzáférésének részleteit határozza meg általános és absztrakt adatok alapján, anélkül hogy a felperesekhez hasonló egyedi piaci szereplők helyzetét bármilyen módon figyelembe vennék. Alapvetően a rendelet általánosan és absztrakt módon határozza meg a hagyományos piaci szereplők referenciamennyiségeinek és a nem hagyományos piaci szereplőknek juttatott éves mennyiségek megállapításának módját, a nem hagyományos piaci szereplők regisztrálására irányuló eljárást és a behozatali engedélyek kiállításásra vonatkozó szabályokat.

92 Végül a 896/2001 rendelet általánosan és absztrakt módon is meghatározza a vámkontingensen kívüli banánbehozatalra vonatkozó szabályokat.

93 A felperesek azon érve, miszerint ez a rendelet olyan különleges rendelkezéseket tartalmaz, amelyek bizonyítják, hogy nem absztrakt módon szövegezték meg őket, és hogy „minden, kifejezetten megjelölt hagyományos piaci szereplőt" speciálisan figyelembe vettek, ezért megalapozatlan. A felperesek egyébként sem jelölik meg semmilyen módon, hogy mely külön rendelkezésekre hivatkoznak.

94 Feltételezve, hogy a felperesek a 896/2001 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésére hivatkoznak, meg kell állapítani, hogy ez a rendelkezés egyértelműen általános hatályú intézkedés. Ez a rendelkezés általánosan és absztrakt módon állapítja meg a hagyományos A/B piaci szereplők meghatározásának módját, amennyiben elrendeli, hogy az érintetteknek legkésőbb 2001. május 11-ig egy megfelelő írásbeli kérelmet kell benyújtaniuk, és hogy ezt a mennyiséget „a harmadik országból származó banán és/vagy hagyományos AKCS-banán 1994., 1995. és 1996. évi elsődleges behozatalának átlaga alapján állapítják meg, amelyet a harmadik országbeli banán és nem hagyományos AKCS-banán behozatalára vonatkozó vámkontingens adminisztrálása céljából vesznek figyelembe 1998-ra nézve, a [404/93/EGK] rendelet 19. cikke (2) bekezdésében foglalt rendelkezések szerint, amelyet 1998-ban a piaci szereplőknek az említett cikk (1) bekezdése a) pontjában említett kategóriájára alkalmazni kellett". Ezek a feltételek minden megkülönböztetés nélkül érvényesek az összes hagyományos A/B piaci szereplőre, amelyeket a 896/2001 rendelet 3. cikkében általánosan, absztrakt módon és tisztán objektív kritériumok alapján határoztak meg (lásd a fenti 90. pontot). Ezért itt vitathatatlanul olyan intézkedésről van szó, amely egy objektíven meghatározott helyzetre alkalmazandó és általánosan és absztrakt módon meghatározható személycsoporttal szemben fejt ki joghatásokat. Nemcsak a felperesekre vonatkozik, hanem minden más hasonló helyzetben lévő gazdasági résztvevőre is.

95 Ezt a megállapítást nem kérdőjelezi meg a felperesek azon állítása, hogy a Bizottság ismerte a 896/2001 rendelet elfogadásakor a rendelet 4. cikkének (1) bekezdése által érintett piaci szereplők kilétét és számát. Egyrészt ez a megállapítás megalapozatlan. Abban az időpontban, amikor a rendeletet elfogadták, a Bizottság ugyanis nem tudta és nem tudhatta biztosan azt, hogy mely piaci szereplő fog majd a 2001. május 11-én lejáró határidőn belül a referenciamennyiség megállapítására irányuló kérelmet benyújtani. Azt pedig különösen nem feltételezhette, hogy minden hagyományos A/B piaci szereplő, amely az A csoport a) tevékenysége keretén belül az 1998-as évre

referenciamennyiséggel rendelkezett, kérelmezni fogja a 2001-es szabályozás alapján a referenciamennyiség megállapítását. Másrészről, mint azt a Bizottság helyesen előadja, nem lehet kizárni azt, hogy egyes piaci szereplők, amelyek az 1998-as évre referenciamennyiséget kaptak, időközben beszüntették tevékenységüket, vagy más piaci szereplőkkel egyesültek. Egyebekben pedig a felperesek érvei nem relevánsak. Ugyanis még ha bizonyos lenne is, hogy azok a jogalanyok, amelyekre a 896/2001 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése vonatkozik, a jogi aktus elfogadásának időpontjában meghatározhatóak lettek volna, ezáltal a rendelkezés normatív érvényessége nem kérdőjeleződne meg, mivel ezek, mint az a fenti 94. pontban megállapítást nyert, csak jogi vagy tényleges jellegű objektív tényállásokra irányulnak (lásd e tekintetben a fent hivatkozott CNPAAP kontra Tanács végzés 35. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-113/99. sz., Galileo és Galileo International kontra Tanács ügyben 2000. december 15-én hozott végzésének [EBHT 2000., II-4141. o.] 47. pontját, melyet a Bíróság a C-96/01. P. sz. ügyben 2002. április 25-én hozott végzésével [EBHT 2002., I-4025. o.] hagyott helyben).

96 A felperesek azt sem állíthatják, hogy a 896/2001 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése minden hagyományos A/B piaci szereplő végleges referenciamennyiségének közvetlen meghatározásával járna, és számukra, valamint a Bizottság számára lehetővé tenné már a rendelet elfogadásával egyidejűleg ezen referenciamennyiség megismerését. Ebben a szakaszban az e rendelkezésben említett referenciamenynyiségnek csak ideiglenes jellege lehet, mivel ha a hagyományos A/B piaci szereplők által igényelt referenciamennyiségek és a rendelkezésre álló vámkontingens menynyiségei között különbség lenne, az érintett referenciamennyiséget a Bizottság által meghatározott kiigazítási együtthatóval megváltoztatták volna (lásd a 896/2001 rendelet 5. cikkének (2) bekezdését). A 896/2001 rendelet elfogadásának időpontjában a Bizottság és a hagyományos A/B piaci szereplők nem láthatták előre ezt a különbséget, illetve *a fortiori* annak nagyságát, mivel mint a fenti 95. pontban megállapításra került, ezen piaci szereplőknek 2001. május 11-ig volt idejük arra, hogy a referenciamennyiség megállapítására irányuló kérelmüket benyújtsák, és semmi nem engedte azt feltételezni, hogy mindenki él ezzel a jogával. A jelen ügyben, amint azt a Bizottság előadta, anélkül hogy a felperesek ezt vitatták volna, a hagyományos A/B piaci szereplők által az ezen határidőn belül igényelt referenciamennyiségek összessége egyebekben kevesebb volt annál, mint ha valamennyi, ilyen kérelem benyújtására jogosult hagyományos A/B piaci szereplő élt volna ezzel a lehetőséggel.

97 Másodsorban ami a 1121/2001 rendeletet illeti, a felperesek megkérdőjelezik normatív jellegét, és lényegében azon elvekre alapoznak, amelyeket a Bíróság fejtett ki a fent hivatkozott Weddel kontra Bizottság és a Franciaország kontra Comafrica ítéleteiben.

98 Először is előadják, hogy a rendelet a jogalanyok csak olyan zárt és korlátozott körére alkalmazandó, amelynek ők is tagjai.

99 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 1121/2001 rendelet ténylegesen csak azokat a piaci szereplőket foglalja magában, akik az illetékes nemzeti hatóságoknál egy múltbeli időpontig, nevezetesen 2001. május 11-ig, írásbeli kérelmet terjesztettek elő, amely során később előterjesztett kérelmeket nem lehet figyelembe venni. Ezt meghaladóan a 1121/2001 rendelet csak azokra a piaci szereplőkre vonatkozik, akik egy sor anyagi és eljárásjogi feltételnek megfelelnek.

100 Az Elsőfokú Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően azoban egy jogi aktus nem veszíti el általános hatályát azért, mert meghatározott időpontban a hatálya alá tartozó jogalanyok száma, sőt kiléte is többé-kevésbé pontosan meghatározható, amennyiben megállapítható, hogy az alkalmazás azon objektív jogi vagy tényleges helyzet alapján történik, amely a jogi aktusban annak célkitűzésével összefüggésben meghatározásra került (a Bíróság a C-209/94. P. sz., Buralux és társai kontra Tanács ügyben 1996. február 15-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-615. o.] 24. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-183/94. sz., Cantina cooperative fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto és társai kontra Bizottság ügyben hozott végzésének [EBHT 1995., II-1941. o.] 48. pontja).

101 Jelen ügyben ez az eset áll fenn. A 1121/2001 rendeletnek általános módon kell biztosítania a vámkontingensek kezelésének 896/2001 rendeletben meghatározott szabályai megfelelő végrehajtását, amely a piaci szereplők két csoportja, nevezetesen a hagyományos és a nem hagyományos piaci szereplők közötti felosztáson és egyrészről az A és B vámkontingensek, másrészről a C vámkontingens elkülönült kezelésén alapul. A 1121/2001 rendelet célja, hogy a hagyományos A/B piaci

szereplők és a hagyományos C piaci szereplők által igényelt referenciamennyiségeket hozzáigazítsa az A/B és a C vámkontingens rendelkezésre álló mennyiségéhez. Ennek megfelelően a' rendelet 1. cikkének (1) bekezdésében a hagyományos A/B piaci szereplők számára egy kiigazítási együtthatót határoztak meg, amelyet a kért egyéni referenciamennyiségekre kell alkalmazni, amennyiben a 896/2001 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerint igényelt referenciamennyiségek összessége kevesebbnek bizonyul a rendelkezésre álló vámkontingensek mennyiségénél.

102 Másodsorban a felperesek azokat a különbségeket hangsúlyozzák, amelyek egyrészről az 1993-as és 1999-es szabályozások, másrészről a 2001-es szabályozás között állnak fenn. Részletesebben azt állítják, hogy a 2001-es szabályozás, ellentétben a két másik szabályozással, sem a Bizottság, sem pedig a tagállamok illetékes hatóságai számára nem teszi lehetővé az egyes piaci szereplők által igényelt referenciamennyiségek felülvizsgálatát vagy esetleges kijavítását.

103 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az 1993-as és 1999-es szabályozások ténylegesen abban különböznek a 2001-es szabályozástól, amennyiben az A csoportba tartozó piaci szereplőkről (az 1993-as szabályozásban) vagy a hagyományos piaci szereplőkről (az 1999-es és a 2001-es szabályozásban) van szó. Mint az a fent hivatkozott Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítélet 103. pontjában kifejtésre került, a kettős számítás elkerülése végett a Bizottság és az illetékes nemzeti hatóságok elvégezték az egyéni referenciamennyiségek felülvizsgálatát és esetleges kijavítását. Ami ezzel szemben a 2001-es szabályozást illeti, ott a hagyományos A/B piaci szereplők referenciamennyiségeit korábbi, már az előző szabályozások keretein belül felülvizsgált és esetlegesen kijavított adatai alapján határozzák meg az elsődleges behozatal céljából. Sem a 896/2001 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése, sem e rendelet bármilyen más előírása nem teszi ezért kifejezetten lehetővé a Bizottság vagy az illetékes nemzeti hatóságok számára az adatok további felülvizsgálatát vagy kijavítását. Az is igaz, hogy egy piaci szereplő sem lenne jogosult nyilvánvalóan hibás vagy hamisított adatokra alapozni a referenciamennyiség megállapítása iránti kérelmét. Ha azonban ilyen hibára vagy csalásra utaló bizonyítékot hoznának fel, a Bizottságnak vagy az illetékes nemzeti hatóságnak kötelessége lenne a szükséges javításokat végrehajtani a 896/2001

rendelet kifejezett ilyen értelmű rendelkezésének hiányában is. A jelen ügyben azonban nyilvánvalóan nem került sor a hagyományos A/B piaci szereplők adatainak kijavítására. Az egyetlen eset, amit a Bizottság az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére fel tudott hozni, aligha meggyőző, mivel olyan esetről van szó, amikor úgy döntött, hogy a 896/2001 rendelet 5. cikkének (1) bekezdése szerint a francia hatóságok által közölt összmennyiséget helyesbíti, miután nem egy piaci szereplő hamisított vagy túlzott nyilatkozatát vagy kettős igénylést tárt fel, hanem a rendelet 4. cikke (1) bekezdésének az érintett hatóságok általi hibás értelmezését észlelte.

104 Mindenesetre egyrészt az 1993-as és az 1999-es szabályozások, másrészt pedig a 2001-es szabályozás közötti nevezett különbségekből nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy az 1121/2001 rendelet egyedi határozatok összességeként értelmezendő, amely érint minden hagyományos A/B piaci szereplőt, köztük a felpereseket is.

105 Mint az már a 105. pontban kifejtésre került, a 1121/2001 rendeletet nem a hagyományos A/B piaci szereplők speciális helyzetére, hanem egy objektív tényállásra, nevezetesen arra a körülményre tekintettel fogadták el, hogy a tagállamok által a 896/2001 rendelet 5. cikkének (1) bekezdése szerint a Bizottsággal közölt referenciamennyiségek alacsonyabbak voltak a vámkontingensek rendelkezésre álló mennyiségénél. Más szavakkal, a 1121/2001 rendeletben meghatározott 1,07883-as kiigazítási együttható egy egyszerű matematikai számításnak, és nem az egyes hagyományos A/B piaci szereplők különleges helyezte megítélésének eredménye. Egységesen vonatkozik minden hagyományos A/B piaci szereplőre, amelyek 2001. május 11-e előtt a referenciamennyiség megállapítása iránt nyújtottak be kérelmet. Az 1121/2001 rendelet elfogadásának célja és hatása ezért nem abban áll, hogy a piaci szereplők egyes, a nemzeti hatóságokhoz benyújtott kérelmei tekintetében döntést hozzon (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítélet 106. pontját).

106 A fentiekből arra a következtetésre kell jutni, hogy a megtámadott rendeletek természetüknél fogva általános hatályú normatív jelleggel bírnak.

A felperesek kereshetőségi jogáról

107 Emlékeztetni kell arra, hogy egy általános hatályú aktus, mint a rendelet, bizonyos körülmények között meghatározott természetes és jogi személyeket személyükben érinthet, és ezért velük szemben határozati jellege lehet (lásd többek között az Elsőfokú Bíróság C-358/89. sz., Extramet Industrie kontra Tanács ügyben 1991. május 16-án hozott ítéletének [EBHT 1991., I-2501. o.] 13. pontját, a C-309/89. sz., Codorniu kontra Tanács ügyben 1994. május 18-án hozott ítéletének [EBHT 1994., I-1853. o.] 19. pontját és a C-50/00. P. sz., Union de Pequeños Agrcultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-6677. o.] 36. pontját). Ez az eset forog fenn, ha a szóban forgó aktus természetes vagy jogi személyre sajátos jellemzőik vagy egy őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán vonatkozik, és ezáltal a címzetthez hasonló módon egyéníti őket (lásd többek között az Elsőfokú Bíróság 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítéletét [EBHT 1963., 197., 223. o.], a C-452/98. sz., Nederlandse Antillen kontra Tanács ügyben 2001. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-8973. o.] 60. pontját és a C-50/00. P. sz., Union de Pequeños Agrcultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-6677. o.] 36. pontját).

108 A jelen ügyben, ami elsősorban a 896/2001 rendeletet illeti, a fenti 88–92. és a 94. pontban megállapítást nyert, hogy azok a rendelkezések, melyeket különösen a 4. cikk (1) bekezdése tartalmaz, általánosan megfogalmazottak, objektíven meghatározott helyzetekre érvényesek, és általánosan és absztrakt módon meghatározható személycsoporttal szemben fejtenek ki joghatást. Ez a rendelet a felpereseket csak mint hagyományos A/B piaci szereplőkkénti objektív tulajdonságukban érinti, mégpedig ugyanazon a módon, mint ezen csoport minden más piaci szereplőjét.

109 Ezt az állítást nem gyengíti a felpereseknek a keresetlevél 7. mellékletében található táblázatra alapított hivatkozása. Ez a táblázat az 1989 és 1996 közötti évekre az A csoport a) tevékenységbe tartozó piaci szereplők, azaz az elsődleges importőrök és a „négy kiválaszott piaci szereplő" referenciamennyiségének összességét, valamint az első és az utóbbi mennyiség közötti kapcsolatot mutatja be. A Bizottság nem vitatja, hogy a felperesek és Chiquita-konszern két vállalkozása jelentik a „négy kiválaszott piaci szereplőt". Azonban még ha a Bizottság és az Amerikai Egyesült Államok kereskedelmi megbízottja a banán-KPSZ tekintetében fennálló vita békés rendezése

érdekében folytatott tárgyalások keretein belül bizonyíthatóan meg is vizsgálták az ezen piaci szereplőkhöz tartozó összadatokat, ez semmiképpen nem jelenti azt, amint azt a felperesek állítják, hogy a 896/2001 rendeletet elfogadására azért került sor, hogy az érintett piaci szereplők számára bizonyos eredményt érjenek el, és különösen nem azért, hogy számukra egy bizonyos számú behozatali engedély megadását biztosítsák. Ugyanígy a puszta tény, hogy a Bizottság információkkal rendelkezett többek között a felperesek által végzett elsődleges behozatalról, sem elegendő ez utóbbiak egyénítéséhez a 896/2001 rendelet tekintetében minden, ezen rendelet által érintett piaci szereplővel szemben.

110 Két helyzetet kell ugyanis megkülönböztetni. Az egyik során a jogalkotó – mint itt is –, a piacot érintő információkat és adatokat annak biztosítása végett vizsgálja, hogy az elfogadandó jogi aktus rendelkezései és céljai során a piaci helyzetet megfelelően vegyék figyelembe. A másik során a jogalkotó azért fogad el egy jogi aktust, hogy bizonyos eredményt érjen el meghatározott jogalanyok számára, ami jelen esetben nincs így.

111 A felperesek arra hivatkozással sem jelenthetik ki, hogy minden, a 896/2001 rendelet által érintett piaci szereplőtől különböztek, hogy a hagyományos piaci szereplők csoportjához – szemben a nem hagyományos piaci szereplők csoportjával –, és a piaci szereplők azon „kis csoportjához" tartoztak, akik 1998-ban az A csoport a) tevékenységi körébe tartozó referenciamenniységekkel rendelkeztek (lásd a fenti 63. pontot).

112 Mint az a fenti 13. és 90. pontból kitűnik, a 896/2001 rendelet által bevezett vámkontingens-felosztási rendszer pontosan a „hagyományos piaci szereplők" és a „nem hagyományos piaci szereplők" közötti alapvető különbségtételen nyugszik. A piaci szereplők e két csoportja általános és absztrakt módon meghatározott személycsoportot képvisel (lásd a fenti 90. pontot). A hagyományos piaci szereplők objektív tulajdonságai, melyekkel a felperesek rendelkeznek, nincs olyan hatása, amely a 896/2001 rendelet tekintetében egyéniesíti őket.

113 Ugyanerre a következtetésre kell jutni a felperesek azon előterjesztése tekintetében, hogy a piaci szereplők azon „kis csoportjához" tartoztak, akik 1998-ban az A csoport a) tevékenységi körébe tartozó referenciamennyiségekkel rendelkeztek. Noha a 896/2001 rendelet keretein belül csak elsődleges importőrök tekinthetők hagyományos piaci szereplőknek, és referenciamennyiségüket az 1994-től 1996-ig terjedő időszakban végzett és 1998-ban figyelembe vett átlagos elsődleges behozatal alapján állapítják meg, itt mégis általános és absztrakt módon megfogalmazott feltételekről van szó (lásd a fenti 90. és 94. pontot). A felperesek által előadott adatok ezért nem elegendőek egyéniesítésükre.

114 Ami a 1121/2001 rendeletet illeti, elegendő annak megállapítása, hogy a felperesek nem állították és nem bizonyították, hogy ez a rendelet rájuk sajátos jellemzőik vagy egy őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán vonatkozik, és ezáltal a címzetthez hasonló módon egyéníti őket.

115 A fenti megfontolásokból következik, hogy a megtámadott határozatok általános hatályú intézkedések, és nem vonatkoznak a felperesekre sajátos jellemzőik vagy egy őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán, és ezáltal a címzetthez hasonló módon nem egyéníti őket. A felperesek ezért nem tekinthetők a megtámadott rendeletek által személyükben érintettnek. Mivel az EK 230. cikk negyedik bekezdése egyik elfogadhatósági feltételének nem felelnek meg, nem szükséges annak vizsgálata, hogy a megtámadott határozatok közvetlenül érintik-e őket.

116 Következésképpen a keresetet, amennyiben az a megtámadott határozatok megsemmisítésére irányul, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

A kártérítésekre vonatkozó kérelmekről

A felek érvei

117 A felperesek előadják, hogy a Bizottság hátrányt okozó jogellenes magatartást tanúsított, amikor a 896/2001 rendeletben előírta, hogy a hagyományos A/B piaci szereplőkre vonatkozó referenciamennyiséget a harmadik országból származó banán és/vagy hagyományos AKCS-banán 1994., 1995. és 1996. évi elsődleges behozatalának átlaga alapján állapítják meg, amelyet a harmadik országbeli banán és nem hagyományos AKCS-banán behozatalára vonatkozó vámkontingens adminisztrálása céljából vesznek figyelembe 1998-ra nézve, és hogy az ily módon meghatározott referenciamennyiségek összegének figyelembevételével fogadta el a 1121/2001 rendeletet. A Közösség szerződésen kívüli károkozásért fennálló felelősségének feltételei teljesültek.

118 A felperesek először előadják, hogy a megtámadott határozatok nem gazdaságpolitikai döntéseket magukban foglaló jogalkotási intézkedések, és hogy elfogadásukkal „igazgatási hiányosság" róható a Bizottság terhére.

119 A banán elsődleges behozatalára vonatkozó adatok az 1994-től 1996-ig terjedő évek tekintetében, melyeket 1998-ban figyelembe vettek, erősen hibásak voltak. Számos esetben ugyanis azokat a mennyiségeket, amelyeket a piaci szereplők a kérdéses időszakra megadtak, csalárd módon megemelték, vagy kettősen igényelték. Keresetükben a felperesek azt az álláspontot képviselik, hogy a hibahatár („a felhasznált engedélyeket meghaladó kérelmek") az 1994-től 1996-ig terjedő években átlagosan 23,98%-on állt. Válaszukban ezt a hibahatárt 13,6%-ra mérséklik.

120 A Bizottság tudta, hogy az érintett adatok nem helyesek, és az ideiglenes intézkedés elrendelése iránti kérelemre irányuló eljárásban szintén mintegy 11%-os hibahatárt ismert el. A felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság mégis úgy döntött, hogy ezeket az adatokat használja fel a megtámadott rendeletekben, méghozzá anélkül, hogy saját maga vagy a tagállamok számára biztosítaná az adatok felülvizsgálatának és esetleges kijavításának lehetőségét. A felperesek szerint semmilyen jogi vagy gyakorlati akadálya nem volt az ilyen felülvizsgálatnak vagy kijavításnak. Ily módon a Bizottság megszegte a „kiigazítási együtthatók jog szerinti meghatározására" vonatkozó kötelezettségét, és a banán-PKSZ-t nem kezelte szabályszerűen.

121 A felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság nem hivatkozhat arra, hogy az 1994-től 1996-ig terjedő időszak volt az utolsó, amelynek tekintetében megfelelően felülvizsgált adatokat bocsátottak rendelkezésére az elsődleges behozatal tekintetében. Az 1994-es év tekintetében a hibahatár különösen nagy volt, és ha a Bizottság az 1994-től 1997-ig terjedő hároméves időszakot választotta volna, az átlagos hibahatár alacsonyabb lett volna. A felperesek vitatják a Bizottság azon kijelentését, hogy az 1994-től 1996-ig terjedő évek lettek volna az utolsók, amelyek tekintetében adatokat szolgáltattak az elsődleges behozatalok tekintetében, és előadják, hogy ilyen adatok 1997 és 1998 tekintetében is rendelkezésre álltak, még ha a Bizottság és az illetékes nemzeti hatóságok nem is vizsgálták felül azokat. Végül a Bizottság nem hivatkozhat az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítéletének 149. pontja szerinti megállapításokra.

122 Abban az esetben, ha az Elsőfokú Bíróság a megtámadott rendeleteket gazdaságpolitikai döntéseket magukban foglaló jogalkotási intézkedésnek tekinti, a felperesek másodlagosan előadják, hogy a Bizottság magasabb rendű jogszabályt sértett meg, amely az egyének védelmére irányul, és hogy ez kellően egyértelmű jogsértést valósít meg. Különösen a gondos ügyintézés elvét, illetve a „Közösség jog aktusa alkalmazásának egyértelműségére és előreláthatóságára vonatkozó elvet" sértették meg (a Bíróság 326/85. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 1987. december 15-én hozott ítélete [EBHT 1987., 5091. o.]). A felperesek álláspontja szerint „egy közösségi intézmény nem fogadhat el egy jogi aktust olyan tények alapján, amelyekről tudja, vagy nyilvánvalóan tudnia kellene, hogy helytelenek, különösen ha az ilyen jogi aktus egyének jogait érinti".

123 Másodszor előadják, hogy a megtámadott rendeletek miatt kárt szenvedtek, amely elsősorban bizonyos banánmennyiség behozatalára irányuló joguk elvesztésében áll.

124 Így keresetlevelükben azon az álláspontón vannak, hogy 2001-ben a következő banánmennyiségek tekintetében vesztették el a behozatalra vonatkozó jogot: [...] [1] tonna a Comafrica tekintetében és [...] tonna a Dole tekintetében. Ezekre az számokra a felperesek a következő számítások alapján jutottak:

– A 2001-re rendelkezésre álló vámkontingens 2 553 000 tonna volt;

– a hagyományos A/B piaci szereplők számára juttatott rendelkezésre álló vámkontingens e mennyiség 83%-át tette ki, azaz 2 118 990 tonnát;

– az 1994-től 1996-ig terjedő referencia-időszakban 1 590 050 tonna erejéig használták fel a behozatali engedélyeket;

– a kiigazítási együtthatót ezért 1,3327-ben kellett megállapítani;

– a Comafrica által a referencia-időszakban átlagosan végzett behozatal [...] tonnát tett ki;

1 – Fel nem tüntetett bizalmas adatok.

– az 1,3327-es kiigazítási együttható erre a mennyiségre történő alkalmazásával a Comafrica [...] tonna tekintetében kérelmezhetett engedélyt;

– az 1121/2001 rendeletben meghatározott 1,07883-as kiigazítási együtthatónak a fent nevezett [...] tonnára való alkalmazásával a Comafrica csak [...] tonna tekintetében kérelmezhetett engedélyt;

– a Dole által a referencia-időszakban átlagosan végzett behozatal [...] tonnát tett ki;

– az 1,3327-es kiigazítási együttható erre a mennyiségre történő alkalmazásával a Dole [...] tonna tekintetében kérelmezhetett engedélyt;

– az 1121/2001 rendeletben meghatározott 1,07883-as kiigazítási együtthatónak a fent nevezett [...] tonnára való alkalmazásával a Dole csak [...] tonna tekintetében kérelmezhetett engedélyt.

125 Válaszukban a felperesek kifejtik, hogy a keresetükben megjelölt túlzott kérelmek mennyiségének kiszámításakor nem vették figyelembe az Ausztriába, Finnországba és Svédországba irányuló behozatalt (lásd az alábbi 133. pontot). Előadják, hogy az 1994 és 1996 közötti időszakra a Bizottság átlagosan „a kérelmek 11,24%-os túllépését" ismerte el, és hogy ez a százalék szolgált káruk kiszámításának alapjául. Egyebekben az ideiglenes intézkedés iránti kérelmükben szereplő, károkra vonatkozó adatokra és információkra utalnak, és javasolják azok aktualizálását.

126 A Spanyol Királyság beavatkozói beadványához fűzött észrevételeikben a felperesek javasolják, hogy a keresetükben szereplő adatokat és információkat aktualizálják. Végül egy, az Elsőfokú Bíróság által nekik feltett kérdésére adott írásbeli válaszukban (lásd a fenti 49. pontot) elismerik, hogy elfelejtették figyelembe venni a 896/2001 rendelet 28. cikkének (2) bekezdését a károk ezen első részének kiszámításánál, és ennek megfelelően kiigazítják a keresetükben szereplő számokat.

127 Másodszor a felperesek „az elmaradt mennyiségekre vonatkozó jövőbeni jogaik elvesztésére" hivatkoznak.

128 Harmadszor pedig előadják, hogy a jogellenes referenciamennyiségek felhasználása piaci részesedésük csökkenéséhez is vezetett.

129 Végül a felperesek azt kérik, hogy a részükre kártérítésként juttatott összegeket kiegyenlítő kamattal növeljék.

130 Harmadsorban az okozati összefüggés tekintetében előadják, hogy ha a Bizottság a 896/2001 és az 1121/2001 rendelet keretein belül nem hozott volna jogellenes intézkedéseket, nagyobb referenciamennyiségeket és a behozatali engedélyekre vonatkozó szélesebb jogokat szerezhettek volna.

131 A Bizottság visszautasítja ezeket az állításokat.

132 Először is, nem róható fel neki semmilyen jogellenes magatartás. A közös agrárpolitika terén széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, és szerződésen kívül okozott károkért fennálló felelőssége csak egy, az egyének számára jogokat biztosító jogszabállyal szembeni kellően egyértelmű jogsértéssel lenne igazolható.

133 A Bizottság vitatja, hogy a hároméves időszak tekintetében a hibahatár 23,98%, és az 1994-es évre pedig több mint 50% lenne. Megjegyzi, hogy a felperesek által 1994-re előadott számok pedig különösen nem tartalmazzák az Ausztriába, Finnországba és Svédországba irányuló behozatalt, mivel azok abban az időpontban nem voltak tagjai a Közösségnek.

134 A Bizottság a 216/2001 rendelettel módosított 404/93 rendelet 19. cikkének (1) bekezdésére hivatkozva előadja, hogy a vámkontingensek kezelése történhetett az általa választott, hagyományos kereskedelmi forgalom tekintetbevételén alapuló módszerrel. Ennek megfelelően úgy döntött, hogy a rendelkezésre álló korábbi adatokat veszi figyelembe, és a legmegbízhatóbb adatok szükségszerűen azok voltak, amelyeket az elmúlt években már a referenciamennyiségek elosztása céljából közöltek és felülvizsgáltak. Az 1994-től 1996-ig terjedő évek voltak a legutolsók, amelyek tekintetében ilyen adatokat rendelkezésre bocsátottak, és az 1998-as év volt a legutolsó, amelyben az 1993-as szabályozást alkalmazták, és amelyben az elsődleges behozatalra vonatkozó adatokat felhasználták. A Bizottság fenntartja, hogy ezeket az adatokat gondosan megvizsgálták és kijavították, és aláhúzza, hogy a számokat, amelyeket „az 1994 és 1996 közötti számok lehetséges pontatlanságai" tekintetében előadott, az Elsőfokú Bíróság már a fent hivatkozott Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ügyben elfogadta. Továbbá pontosítja, hogy az 1994-től 1996-ig terjedő időszakra vonatkozó adatok felhasználása lehetővé tette az új, nagyrészt átmeneti rendszer gyors gyakorlati alkalmazását, és hogy célszerűnek találta, csakúgy mint korábban, egy hároméves szakasz alkalmazását, mivel ily módon a banánpiacon évről évre jelentkező ingadozás kiegyenlíthető volt.

135 A Bizottság vitatja a felperesek azon kijelentésének helyességét, hogy 1997-re és 1998-ra is rendelkezésre álltak az elsődleges behozatalra vonatkozó adatok. 2000. május 24-i telefaxával felszólította az összes tagállamot az elsődleges importőrök által 1997-ben és 1998-ban forgalmazott mennyiségekre vonatkozó adatok számára való eljuttatására, illetve adott esetben annak közlésére, hogy ezek az adatok nem állnak rendelkezésre. E felhívásnak hét tagállam nem tett eleget. A többi tagállam tekintetében a helyzet a következőképpen alakult:

– a Hellén Köztársaság és a Finn Köztársaság az elsődleges behozatalra vonatkozó összesített számokat a piaci szereplőkre vonatkozó felosztás nélkül bocsátották rendelkezésre;

– az Osztrák Köztársaság csak a behozatal általános mennyisége tekintetében szolgáltatott adatokat;

– a többi tagállam, az Olasz Köztársaság kivételével, úgy válaszolt, hogy a piaci szereplőik által számukra szolgáltatott, 1997-re vonatkozó adatokat az illetékes hatóságok sohasem vizsgálták felül, miközben az 1998-ra vonatkozó adatokat soha nem gyűjtötték össze;

– a Portugál Köztársaság tekintetében nem álltak rendelkezésre az 1997-re vonatkozó adatok;

– kizárólag az Olasz Köztársaság volt abban a helyzetben, hogy 1997 és 1998 tekintetében, még ha nem is teljes körű, adatokat szolgáltasson, nyomatékosította azonban, hogy az olasz piaci szereplők által közölt bruttó adatokról van szó, melyeket az illetékes hatóságok soha nem vizsgáltak felül.

136 Ami azt a kifogást illeti, hogy nem tartották fenn számukra a közölt adatok helyessége felülvizsgálatának lehetőségét, a Bizottság hangsúlyozza, hogy a 896/2001 rendelet által előírt referenciamennyiségek megállapításának rendszere nem új adatokra alapozott, hanem az 1994 és 1996 közötti időszakra vonatkozó adatokon alapuló kérelmeken alapul. Ez utóbbi adatokat már a tagállamok és a Bizottság behatóan felülvizsgálta, mint azt az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítéletében megállapította. Noha ezek az adatok nem teljesen hibátlanok, az Elsőfokú Bíróság ebben az ítéletben mégis azt a felfogást képviselte, hogy az ezen hibák igazolására felhozott indokok helytállóak, és elismerte, hogy az érintett adatok felhasználása nem nyilvánvalóan helytelen.

137 Ami a felpereseknek az 1121/2001 rendelettel szemben érvényesített kifogásait illeti, a Bizottság előadja, hogy azok azon a helytelen feltevésen alapulnak, hogy a 896/2001 rendelet jogellenes.

138 Másodsorban ami a feltételezett károkat illeti, a Bizottság először is előadja, hogy a felpereseknek a piaci részesedésük csökkenésére alapozott igénye különlegesen bizonytalan, és ezért, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani. Azon károk tekintetében, amelyek bizonyos banánmennyiség behozatalára vonatkozó jog elvesztésében állanak, előadja, hogy „a referenciamennyiségek csupán lehetőséget biztosítanak behozatali engedélyek kérelmezésére". Azok a mennyiségek, amelyek tekintetében a felperesek állítják, hogy referenciamennyiséget kellett volna kapniuk, és azok a mennyiségek, amelyek után az 1121/2001 rendelet értelmében ezeket a referenciamennyiségeket megkapták, lényegesen nagyobbak annál a mennyiségnél, amit 1994 és 1996 között ténylegesen is behoztak. Fordítva, az a körülmény, hogy a felperesek nem kaptak volna elegendő referenciamennyiséget, nem tette volna számukra lehetővé bizonyos banánmennyiség behozatalát, mivel harmadik személyektől be tudtak volna szerezni további behozatali jogokat. A Bizottság ebből azt a következtetést vonja le, hogy a felperesek nem terjesztettek elő megfelelelő alapokat a feltételezett károk meghatározásához, és általánosabban szólva a kártérítésre és kamatokra irányuló kérelmüket nem fejtették ki elég részletesen.

139 A Spanyol Királyság előadja, hogy a jelen ügyben a Bizottságnak nem róható fel semmilyen jogellenes magatartás. Részletesebben az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítéletének 149. és 150. pontjában tett megállapításokra utal.

140 Egyebekben a felperesek nem bizonyították sem a feltételezett károk fennállását és nagyságát, sem az általuk a Bizottságnak felrótt jogellenes magatartás és ezen károk közötti okozati összefüggést.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

141 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következően a Közösség szerződésen kívüli felelőssége az EK 288. cikk (2) bekezdése értelmében csak akkor állapítható meg, ha bizonyos feltételek – nevezetesen a közösségi intézmények magatartásának jogellenes mivolta, a ténylegesen bekövetkezett kár, valamint az állítólagos magatartás és az említett kár közötti okozati összefüggés – együttesen fennállnak (a Bíróság 26/81. sz., Oleifici Mediterranei kontra EGK ügyben 1982. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 3057. o.] 16. pontja, az Elsőfokú Bíróság T-175/94. sz., International Procurement Services kontra Bizottság ügyben 1996. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-729. o.] 44. pontja, a T-336/94. sz., Efisol kontra Bizottság ügyben 1996. október 16-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1343. o.] 30. pontja és a T-267/94. sz., Oleifici Italiani kontra Bizottság ügyben 1997. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1239. o.] 20. pontja). Amennyiben e feltételek egyike nem teljesül, a keresetet – az egyéb feltételek vizsgálata nélkül – egészében el kell utasítani (a Bíróság C-146/91. sz. KYDEP kontra Bizottság ügyben 1994. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-4199. o.] 19. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-170/00. sz., Förde-Reederei kontra Tanács és Bizottság ügyben 2002. február 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-515. o.] 37. pontja).

142 A jelen ügyben a kártérítési keresetet a tekintetben kell megvizsgálni, hogy az első feltétel, a jogellenes magatartás fennállása, teljesül-e. Ami e feltételt illeti, az ítélkezési gyakorlat a magánszemélyek számára meghatározott jogokat biztosító

jogszabály kellően egyértelmű megsértésének a megállapítására van szükség (a Bíróság C-352/98. P. Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-5291. o.] 42. pontja). Ami a megsértés kellően egyértelmű mivoltának követelményét illeti, ez az ismérv akkor teljesül, ha az érintett közösségi intézmény nyilvánvalóan és súlyosan áthágja mérlegelési jogköre gyakorlásának korlátait. Amennyiben ezen intézmény mérlegelési mozgástere nagyon szűkre szabott, vagy nem is rendelkezik mérlegelési mpzgástérrel, akkor már a közösségi jog egyszerű megsértése is elegendő lehet a kellően egyértelmű megsértés megállapításához (a fent hivatkozott Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítélet 134. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-64/01. és T-65/01. sz., Afrikanische Frucht-Compagnie és Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2004. február 10-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-521. o.] 71. pontja).

143 A jelen ügyben felrótt jogellenes magatartásnak lényegében abban kell állnia, hogy a Bizottság a 896/2001 rendeletben a hagyományos A/B piaci szereplők referencia-mennyiségeinek meghatározásához az ezen piaci szereplők által az 1994-től 1996-ig terjedő időszakban végzett és 1998-ban figyelembe vett harmadik országbeli banán és/vagy a nem hagyományos AKCS-banán átlagos elsődleges behozatalát használta fel, noha tudta, hogy ezek az adatok helytelenek, és amennyiben elmulasztotta az ezen adatok felülvizsgálatának és kijavításának rendszeréről való gondoskodást. Ily módon „igazgatási hiányosság", illetve a gondos ügyintézés elvének, és a „közösségi jogszabályok alkalmazásának egyértelműségére és előreláthatóságára vonatkozó elv" megsértése róható a Bizottság terhére.

144 Figyelemmel azokra a feltételekre, amelyeket a fenti 142. pontban idézett ítélkezési gyakorlat állapított meg, a jogsértés kellő súlyosságára vonatkozó feltétel fennállását kell vizsgálni. A megtámadott rendeletek e tekintetben külön vizsgálandók.

145 Ami elsősorban a 896/2001 rendeletet illeti, ezt a Bizottság vitathatatlanul széles mérlegelési jogkör gyakorlása során bocsátotta ki (lásd e tekintetben a Bíróság

C-280/93. sz., Németország kontra Tanács ügyben 1994. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-4973. o.] 89. pontját és a C-37/02. és C-38/02. sz., Di Lenardo és Dilexport egyesített ügyekben 2004. július 15-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-6911. o.] 75. és 71. pontját.

146 Ez a rendelet a 216/2001 rendelettel módosított 404/93 rendelet 20. cikkén alapul, mely biztosítja a Bizottság számára a jogot, hogy a 18. cikkben meghatározott vámkontingensek kezelésének részleteit szabályozza. E rendelet 19. cikke széles mérlegelési jogkört biztosít a Bizottságnak ezen kezelés módszerének tekintetében (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Di Leonardo és Dilexport ítélet 57. pontját). A 19. cikk (1) bekezdése ugyanis előírja, hogy a vámkontingenseket „a hagyományos kereskedelmi forgalom (»hagyományos vagy új«) tekintetbevételén alapuló módszerrel és/vagy más módszerrel összhangban kell kezelni". E széles mérlegelési jogkör egyetlen korlátozását a 19. cikk (2) bekezdése tartalmazza, amely szerint „[a]z elfogadott módszernél megfelelően figyelembe kell venni a közösségi piac ellátási és egyensúly-fenntartási követelményeit."

147 A Bizottság a számára ily módon biztosított széles mérlegelési jogkör gyakorlása során a 896/2001 rendelet kibocsátásával ideiglenesen 2001. július 1-jétől legkésőbb 2006. január 1-jéig a behozatali engedélyek megadása egy olyan rendszerének bevezetéséről döntött, amely nagyrészt korábbi adatok és a „hagyományos piaci szereplők", valamint a „nem hagyományos piaci szereplők" közötti különbségtételen alapult, amelynek során az előbbiek az elsődleges banánbehozatal teljesítése alapján kerültek meghatározásra.

148 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy semmilyen alapon nem lehet a Bizottságot azért hibáztatni, hogy más, korábban szóba került módszerek, mint például az érkezési sorrendben történő kiszolgáláson alapuló módszer helyett ezt a módszert választotta. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a 896/2001 rendelet elfogadására nehéz és összetett nemzetközi tárgyalásokat követően került sor, amelyek keretein belül egymástól nagyon eltérő álláspontok kerültek kifejtésre, és azokat egyeztetni

kellett. A Bizottságnak nemcsak a közösségi termelők érdekeit kellett figyelembe vennie, hanem az AKCS-országokkal szembeni és a Közösségnek a WTO keretein belül vállalt nemzetközi jogi kötelezettségeit is.

149 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a behozatali engedélyek a Bizottság által alkalmazott módszer szerinti elosztása során nem tűnik nyilvánvalóan helytelennek az 1994-től 1996-ig terjedő évek referencia-időszakként megválasztása a piaci szereplők csoportjainak és a hagyományos piaci szereplők referenciamennyiségének meghatározása céljából.

150 Először is nem vitatható, hogy nem lett volna méltányos egy korábbi időszak választása, különös tekintettel arra, hogy a 404/93 rendelet által bevezetett közös banánbehozatali rendszer először 1993. július 1-jén lépett hatályba. Ezen időpont előtt a Közösségbe történő banánbehozatal olyan jogi szabályozás alá tartozott, amely az egyes tagállamokban részben jelentősen különbözött.

151 Másodsorban, mint az a 896/2001 rendelet ötödik preambulumbekezdésében is kifejtésre került, az elsődleges behozatalra vonatkozó, a 896/2001 rendelet elfogadásakor a Bizottság rendelkezésére álló legmegbízhatóbb adatok azok voltak, amelyek az 1994-től 1996-ig terjedő évekre vonatkoztak. Ezeket az adatokat ugyanis a behozatali engedélyek felosztásának egy olyan rendszerét előíró 1993-as szabályozás keretein belül használták fel, amely különösen az A és B csoport három különböző gazdasági tevékenységre, közöttük az elsődleges behozatalra („a" tevékenység) történő felosztásán alapult (lásd a fenti 11. pontot). Mindezek mellett a fenti adatokat a kérdéses időpontban mind az illetékes nemzeti hatóságok, mind pedig a Bizottság alaposan felülvizsgálták, és adott esetben kijavították. A Bizottság tekintetében emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítéletének 146. pontjában megállapította, hogy

„[a Bizottság] az illetékes nemzeti hatóságok által közölt számokban található eltérések felülvizsgálata és kijavítása során és a kettős igénylési esetek megakadályozása során nagyon gondosan és körültekintően járt el".

152 Igaz azonban, hogy a Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítéletének 147. pontjában megállapított okok miatt nem tudták elkerülni az összes kettős igénylési esetet. Különösen az elsődleges behozatalra vonatkozó adatok tekintetében maradt fenn hibahatár. Így az eljárásban részes felek egyetértenek abban, hogy az A csoport „a" tevékenységre vonatkozó engedélyek alapján behozott banánmennyiség az 1994-től 1996-ig terjedő időszakban kevesebb volt, mint a piaci szereplők által megadott referenciamennyiségek, és hogy a hibahatár átlagosan körülbelül 11% volt. Meg kell állapítani azonban, hogy mindezen pontatlanságok ellenére a kérdéses adatok megfelelő általános áttekintést adnak az érintett időszakbeli közösségi banánpiaci helyzetről.

153 Harmadsorban, nem lehet felróni a Bizottságnak, hogy az 1994-es évet belevonta a referencia-időszakba, annak ellenére, hogy ez az év a felperesek által bírált különbségek által különösen érintett volt. Egyrészt nem tudta az 1995 és 1997 közötti éveket referencia-időszakként megjelölni, mivel erőfeszítései ellenére nem sikerült az egyes tagállamoktól az 1997-es év tekintetében megbízható és teljes körű adatokat kapnia. Ezt meggyőzően támasztják alá azok a bizonyítékok, amelyeket a Bizottság előadásai támogatására terjesztett elő, és amelyek a fenti 135. pontban kerültek kifejtésre. Válaszukban a felperesek kifejezetten elismerik, hogy az 1997-es és az 1998-as évekbeli elsődleges behozatalra vonatkozó adatokat sem az illetékes nemzeti hatóságok, sem pedig a Bizottság nem vizsgálta felül. Másrészt nem lett volna méltányos egy kétéves időszak, azaz az 1995-ös és az 1996-os év kiválasztására korlátozódni. Mint a Bizottság joggal adja elő, egy hároméves időszak figyelembevétele ugyanis reprezentatív áttekintést biztosít a banánpiac tekintetében, mivel az ezen a piacon jelentkező ingadozások egyik évről a másikra csökkennek. Hozzá kell tenni, hogy már az 1993-as és az 1999-es szabályozás alapján is egy hároméves

referencia-időszak alatt forgalmazott banánmennyiség (az 1993-as szabályozás) vagy ténylegesen behozott mennyiségek (az 1999-es szabályozás) alapján történt a behozatali engedélyek elosztása.

154 Negyedsorban emlékeztetni kell arra, hogy a 2001-es szabályozást átmeneti szabályozásként készítették, és hogy a rendelkezésre álló és a múltban gondosan átvizsgált adatok figyelembevétele lehetővé tette e szabályozás gyors végrehajtását.

155 Ötödsorban az 1994 és 1996 közötti évek referencia-időszakkénti kiválasztására kényes és összetett nemzetközi tárgyalások keretein belül került sor, és egyikét képezi azon tényezőknek, amelyek lehetővé teszik az egyrészt a Közösség, másrészt pedig az Amerikai Egyesült Államok és az Ecuadori Köztársaság között a banánágazatban több éve fennálló vita lezárását.

156 Ami végül a felperesek azon bírálatát illeti, hogy a 896/2001 rendeletben nincs a hagyományos piaci szereplők referenciamennyiségének felülvizsgálatára és kijavítására vonatkozó rendszer, elegendő annak megállapítása, hogy a 2001-es szabályozás keretein belül alapvetően nem volt igazolható egy ilyen rendszer, mivel azokat az adatokat, amelyekre a mennyiségeket alapozták, már a múltban alaposan felülvizsgálták, és adott esetben kijavították (lásd a fenti 151. pontot). Igaz, hogy bizonyos hibahatár fennmaradt, ez azonban elkerülhetetlen volt, és a fenti 149–155. pontban kifejtett okok miatt el kell fogadni őket. Másrészt, tekintettel a referencia-időszak kezdete óta eltelt időre, valamint arra, hogy a piaci szereplők és a tagállamok nem voltak kötelesek az 1994 és 1996 közötti években végzett banánbehozatal igazoló dokumentumai megőrzésére, kérdéses, hogy az új felülvizsgálatok lehetségesek lettek volna-e, vagy legalábbis lehetővé tették volna-e a közölt számokban történő újabb jelentős számú eltérés felfedezését. Mindenesetre, mint az a fenti 103. pontban megállapításra került, a Bizottság és az illetékes nemzeti

hatóságok, amennyiben az adatok nyilvánvalóan hibásnak vagy hamisnak bizonyultak volna, a 896/2001 rendelet kifejezett rendelkezése hiányában is kötelesek lettek volna a szükséges javításokat végrehajtani.

157 A megfontolások összessége arra az eredményre vezet, hogy a Bizottság a 896/2001 rendelet elfogadása során mérlegelési jogkörét nem lépte túl nyilvánvalóan és jelentős mértékben. Ezért e tekintetben nem róható a terhére semmilyen jogellenes magatartás, mely megalapozná a Közösség szerződésen kívüli felelősségét.

158 Ami másodsorban az 1121/2001 rendeletet illeti, arra kell emlékeztetni, hogy azt a 896/2001 rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdése, és 5. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján fogadták el. A Bizottság a 896/2001 rendelet 5. cikkének (2) bekezdése értelmében köteles kiigazítási együttható meghatározására, amennyiben különbség van az egyes tagállamok által vele közölt, ezen rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdése szerinti referenciamennyiség és rendelkezésre álló vámkontingensek mennyisége között. A Bizottság ezért abban a kérdésben, hogy alkalmazza-e a kiigazítási együtthatót, valamint abban a döntésében, hogy e tekintetben milyen mennyiséget vesz figyelembe, nem rendelkezik mérlegelési lehetőséggel. Ebből következően, ami az 1121/2001 rendelet elfogadását illeti, a közösségi jog egyszerű megsértése minden esetben elegendő a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megalapozására.

159 A felperesek által a Bizottság 1121/2001 rendelettel kapcsolatosan kifogásolt jogellenes magatartása azon a feltevésen alapul, hogy a 896/2001 rendelet jogellenes, mivel a hagyományos A/B piaci szereplők referenciamennyiségének meghatározásánál az ezen piaci szereplők 1994-től 1996-ig terjedő években végzett elsődleges behozatalára vonatkozó adatok figyelembevételét írja elő, anélkül hogy rendelkezne ezen adatok felülvizsgáltatára és kijavítására szolgáló rendszer felállításáról. Mint azonban a fenti 145–157. pontban kifejtett megfontolásokból következik, a Bizottság

a 896/2001 rendelet elfogadásakor nem járt el jogellenesen. Ebből következően az 1121/2001 rendelet tekintetében sem lehet olyan jogellenes magatartást a terhére róni, mely megalapozná a Közösség szerződésen kívüli felelősségét.

160 Tekintettel a fenti megfontolások összességére, a kártérítésre irányuló kérelmeket, mint megalapozatlanokat, el kell utasítani, anélkül hogy a Közösség szerződésen kívüli felelősségének további feltételeit vizsgálni kellene.

161 Ezt meghaladóan mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a felperesek az általuk feltételezett károk fennállását és nagyságát nem bizonyították kielégítően.

162 Ami elsősorban azokat a károkat illeti, amelyek bizonyos banánmennyiségnek a 2001. évben történő behozatalára vonatkozó jog elvesztésében állnak, az a mód és módszer, amit a felperesek károk fennállásának bizonyítására és a károk nagyságának bemutatására próbálnak használni, számos tekintetben kifogásolandó.

163 Először, a felperesek előadják, hogy ha a hagyományos A/B piaci szereplők referenciamennyiségeit pontos adatok alapján határozták volna meg, az erre a referenciamennyiségre alkalmazott kiigazítási együttható nem 1,07883, hanem 1,3327 lett volna. Úgy vélik, hogy azon banánmennyiség tekintetében vesztették el „behozatali jogaikat", amely a mindenkori referenciamennyiségükre, azaz az 1994 és 1996 közötti években végzett átlagos banán elsődleges behozatalára az 1,3327 kiigazítási együtthatót alkalmazásával kapott mennyiség, és ugyanezen referenciamennyiségre alkalmazott 1,07883 kiigazítási együttható alkalmazásával kapott mennyiség között fennálló különbség.

164 Még ha feltételezzük is, hogy a felperesek által előadott számoknak és kijavításoknak helyeseknek kell lenniük, azon körülmény miatt, hogy kisebb egyéni referenciamennyiséget kaptak, mint amelyet magasabb kiigazítási együttható alkalmazása esetén igényelhettek volna, nem szenvedtek szükségszerűen ennek megfelelő károkat. A referenciamennyiség önmagában ugyanis nem jogosít banánbehozatalra, hanem csak referenciaalapként szolgál a további cselekményekhez, különösen a behozatali engedélyek megadása iránti kérelemhez. Egy piaci szereplő nem igényel feltétlenül az összes, számára megítélt referenciamennyiség tekintetében behozatali engedélyt. Mint a Bizottság találóan előadja, a Közösségen belül ésszerű értékesítési kilátásokkal és ezen engedélyek alapján megfelelő mennyiségű banánnal is rendelkeznie kell a behozatalhoz. A jelen ügyben a felperesek e tekintetben nem szolgáltattak adatokat. A károk fennállásának tüzetesebb bemutatása annál is inkább helyénvaló lett volna, mivel az 1121/2001 rendeletben a kérdéses időszakra (a 2001. év második felére) megállapított kiigazítási együttható pozitív volt. Más szavakkal a felpereseknek megítélt egyéni referenciamennyiség a valóságban magasabb volt, mint az általuk a referencia-időszakban végzett elsődleges behozatal. Ha az általuk kért kiigazítási együtthatót alkalmazzuk, az egyéni referenciamennyiségük még jelentősen magasabb.

165 Továbbá utalni kell arra, hogy a 896/2001 rendelet 14. cikkének (2) bekezdése szerint „[a]z év első három negyedévében dönthetnek úgy, hogy egy adott piaci szereplő által benyújtott engedélykérelmek összesen nem haladhatják meg a 9. cikk (3) bekezdése szerint rögzített éves allokáció 5. cikk szerint meghatározott referenciamennyiségének adott százalékos arányát".

166 Másodszor, a felperesek a 2001. évben meghatározott banánmennyiség behozatalára vonatkozó jogaik elvesztésében álló káraik számításánál a komolyság és a pontosság teljes hiányát mutatták. Válaszukban előadták, hogy elfelejtették figyelembe venni az

1994-ben Ausztriába, Finnországba és Svédországba irányuló behozatalt, és hogy ezáltal a keresetükben megjelölt hibahatárt jelentősen túlbecsülték. Ezt ennek megfelelően 30,4%-ról 13,6%-ra csökkentették. Válaszukban mindenekelőtt azt javasolják, hogy káraik számítására a „11,24%-os mértéket" alkalmazzák, mivel a Bizottság az ideiglenes intézkedés elrendelésére irányuló kérelemre vonatkozó eljárás során azt elfogadta, valamint javasolja az ideiglenes intézkedés elrendelésére irányuló kérelemükben szereplő adatok és információk aktualizálását. Ezenfelül a felperesek az Elsőfokú Bíróság által írásban feltett kérdésre (lásd a fenti 49. pontot) adott válaszukban előadták, hogy elfelejtették figyelembe venni a 896/2001 rendelet 28. cikkének (2) bekezdését, és hogy a keresetükben megjelölt számok a teljes 2001-es évre vonatkoznak, noha a 896/2001 rendelet csak a második félévtől volt alkalmazandó. Ezért az ebben a rendelkezésben előírt 0,4454 együtthatót azokra a banánmennyiségekre alkalmazzák, amelyek tekintetében keresetlevelük szerint nem volt behozatali joguk, és ily módon [...] tonna eredményre jutnak a Comafrica tekintetében, és [...] tonnára a Dole tekintetében. Eltekintve attól, hogy e vonatkozásban is jelentősen csökkentették igényüket, meg kell állapítani, hogy a felperesek új számításaikat az 1994-es év adataira alapozzák, amelyek azonban, mint válaszukban elismerték, jelentősen túlbecsültek voltak. Ezért nemcsak lehetetlen biztonsággal megállapítani, hogy a felperesek végül melyik számítási alapot javasolják; ez mindenképpen helytelen számokon alapul.

167 Ami másodsorban a feltételezett károk második és harmadik részét illeti, amelyeknek „az elmaradt mennyiségekre vonatkozó jövőbeli jogok" elvesztésében és piaci részesedésük csökkenésében kellene álniuk, meg kell állapítani, hogy a felperesek megelégszenek ezen részek különösen bizonytalan bemutatásával, egyértelmű tényezők megnevezése nélkül, melyek lehetővé tennék az érintett károk természetének és terjedelmének megítélését, vagy azon feltételek megjelölése nélkül, amelyek alapján ki kellene számolni azokat.

168 Ebből következően a Közösség szerződésen kívüli felelősségének második feltétele sem nyert bizonyítást. A kártérítési keresetet ezért ebből az okból is, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

A bizonyításfelvételre irányuló kérelmekről

169 A felperesek kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság kötelezze a Bizottságot bizonyításfelvétel révén:

– annak megerősítésére, hogy a keresetlevél 7. mellékletében megnevezett négy piaci szereplő magába foglalja a felpereseket;

– adja meg az 1994-től 1996-ig terjedő években a behozatali engedélyek felhasználására vonatkozó adatokat, a tényleges behozatalra vonatkozó számokat, és azt a módot, amellyel a túlzott kérelmek nagyságának megbecslésére sor került.

170 A Bizottság ellenzi ezeket a kérelmeket.

171 Az Elsőfokú Bíróság nem ad helyt a felperesek bizonyításfelvételre irányuló kérelmeinek, mivel az eljárási iratokban található, és a tárgyalásokon elhangzott nyilatkozatok szerinti adatok elegendőek ahhoz, hogy lehetővé tegyék számára a jelen ügyben történő határozathozatalt.

172 A fenti megfontolások összességének figyelembevételével a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

173 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperesek pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően saját költségeiken kívül a Bizottság költségeinek, valamint az ideiglenes intézkedés iránti kérelemre irányuló eljárás költségeinek viselésére is kötelezni kell őket.

174 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának (1) bekezdésével összhangban a Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.

175 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának (3) bekezdésével összhangban a Simba maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A megsemmisítésre irányuló kérelmeket mint elfogadhatatlanokat elutasítja.**

2) **A kártérítésre irányuló kérelmeket mint megalapozatlanokat elutasítja.**

3) **A felpereseket kötelezi a saját költségeik, valamint a Bizottság főeljárásban és az ideiglenes intézkedés iránti kérelemre irányuló eljárásban felmerült költségei viselésére.**

4) **A beavatkozók maguk viselik saját költségeiket.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. február 3-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

P. Lindh

elnök